

BINBIR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 187 - 25 Kuruş

12 - Aralık - Çarşamba - 1951

BEN DE ÖYLE.. MANAFI YİNE
BULUŞURUZ TABİT. TAMAMINI
TEŞEKKÜR EDERİM.. ŞİMDİ
SİZE İYİ BİR GECE TEMENNİ
EDERİM. SAKIN BENİ DÜŞÜ.
NEREK SABAH KADAR UYKUSUZ
KALMAYIN.. İKİYE KADAR DÜ.
ŞÜNMENİZ KAFİ.. İYİ
RÜYALAR

SECEYARISINI FOKTAN
GEÇMİŞTİ. SUZAN HÂLÂ
YATAĞINDA BİR SAĞA
BİR SOLA DÖNMÜKTE
VE KALBİ TATLI BİR
HEYECANLA ÇARPMAK
TAYDI.

SAAT İKİYİ GEÇTİ.. HAKKI
YARMIS.. ACABA KARŞISI-
NA ÇIKAN HER GENÇ
KIZA AYNI
ŞEKİLDE Mİ
MUA MELE EDİ.
YOR ?

AMA
BELKİ O
SAMİMİDİR.
HELE BAŞLA.
GİÇTİ, HAKKINDA
FENÂ HÜKÜM
VERMİYELİM.

DOĞRU
VE SAMİMÎ
BİR ERKEK BUL-
MAK NE KADAR GÜÇ

ERTESİ GÜN LEON'LA
SUZAN BULUŞTULAR.
VE
DA BACAYI SARAN
BİR AŞK YANGINI BAŞ-
LADI.
ARTIK HERGÜN BU-
GÜN İLK PU-

BİR AŞI
LADI.
ARTIK HERGÜN BU-
LUŞUYDULARDI. İLK PU-
SEYİ, YANYANA BULUN-
MAK ARZUSU.. TATLI
SÖZLER, İLK GEKİN-
GEN HEDİYELER VE
İSTİKBAL İÇİN TATLI
RÜYALAR TAKİP ETTİ.

YALNIZ SUZANIN
İÇİNİ KORKUNÇ
BİR KISKANÇLIK
KEMİRİYORDU.

BİR AKŞAM SUZAN DÜŞÜNCELİ BİR TAVIRLA..

LEON.. SEN
HIÇ ATA BİN..
MEZ MİSİN?

BEN Mİ? ATINERDE
BULAYIM? NEDEN
SORDUN..

TAVIRLA..
EREDE
DEN
BİR GÜN
MACARİSTAN
DA VALİMA
BAKAN BİR ÇİNCE
NE: " SEN BÜYÜK
BEYAZ ATA BİNEN
BİRİYLE EVLENE-
CEKSİN
DEMİŞTİ DE
AMAN..HE-
MEN BİR
BEYAZ AT
ALAYIM..

SANA YEMİN
EDERİM. SEVĐİ.
ŞİM YEGANE KADIN
SENSİN.. ŞİNDİYE KADAR
NE NİŞANLIM NE SEVGİLİM OLDU.
NEDEN İNANMIYORSUN BANA..

BELKİ HAKKIN VAR.. FA-
KAT BANA O KADAR SER-
BEST BİR ŞEKİLDE YAK-
LASTIN KI.. TECRÜ-
BE ETMESEN
CESARETEDE
MEZDİN

187/

LEON NİHAyet SUZANA İŞİNDEN BAHSETTİ:

EVET CANIM ARTIK ANLATMAK SİRASİ GELDİ. BİR MOTOR PROJEM VAR. MUVAFFAK OLURSAM TEKNİK DÜNYASINI ALTÜST EDECEĞİM. BU DUYULMAMIŞ, GÖRÜLMEMİŞ BİR ŞEY OLACAK. İSTİKBALİMİZ HEK BUNA BAĞLI

YENİ BİR İCAT MI? FEVKAL- ADESİN.. MU- VAFFAK OLA- CAĞINA EMİ- NİM..

TEŞEKKÜR EDERİM CANIM BENİ HA- YALPERESTLİKLE İTHAM ETMENDEN KOR- KUYORDUM. MUCİTLERİN KADINLAR NEZDİN- DE KIYMETİ YOKTUR DERLER DE PROJE- Mİ GÖRMEK İSTER MİSİN? ANLAMASAN DA- ZİYANİ YOK.. BENİM KONUŞMAYA İHTİYACIM VAR..

3/2

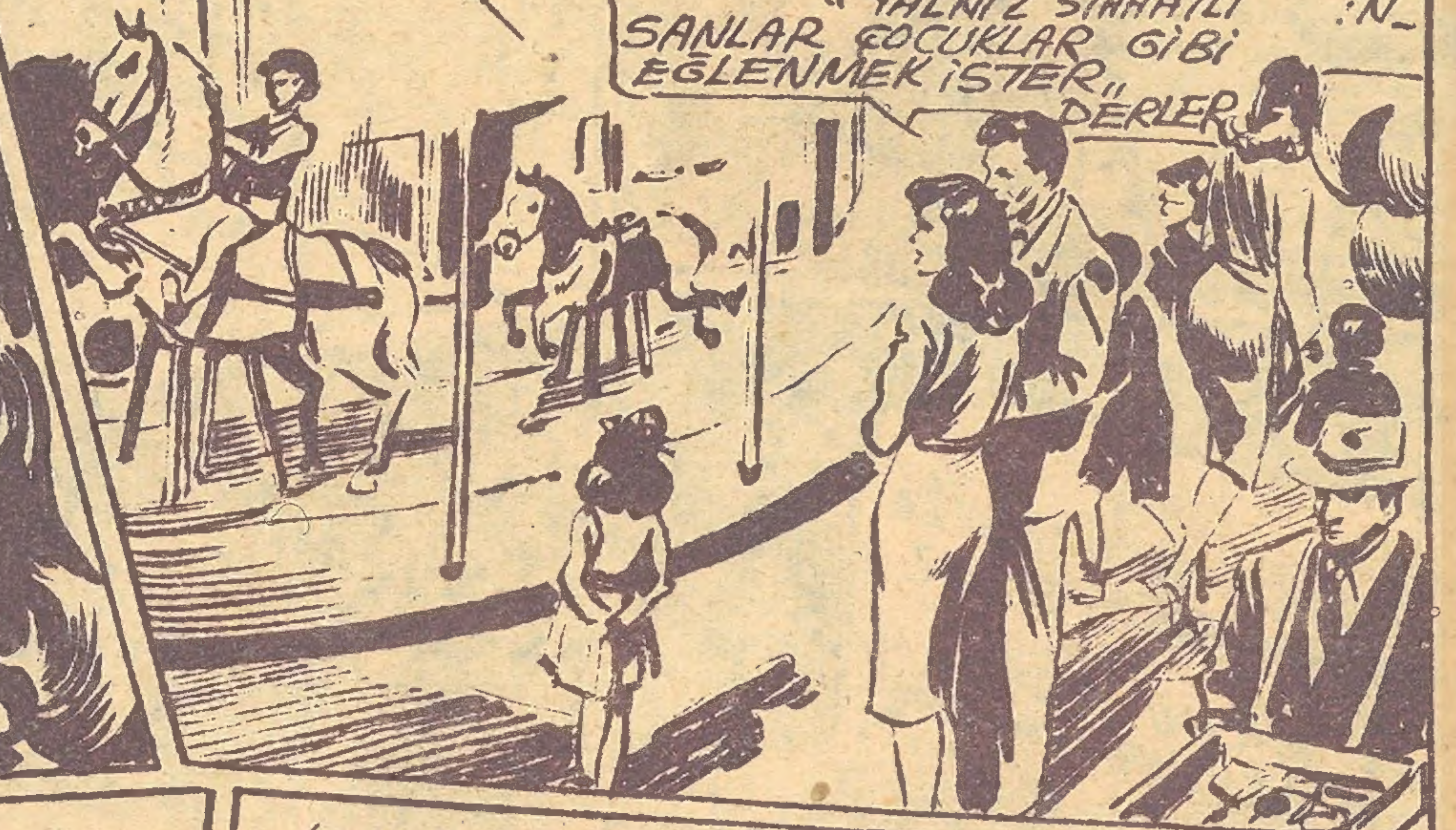
İŞTE BULUŞUM BU.. MOTORUN YAKITI GAZLA TAZİYİK EDİLMİŞ HAVADAN İBARET OLACAK.. AH BUNU BİR YAPABİLSEM.. MÜTHİŞ SU- RETTE ZENGİN OLACAĞIZ. MEMNUN OLDUN MU SUZİ...

ZENGİNLİĞİN BENCE EHEM- MİYETİ YOK... HATTÂ- ONDAN KORKARIM..

SUZANIN GÖZLERİNDE BİR GÖLGE BELİRDİ. AZ SONRA PANAYIR YERİNDE NEŞESİ YERİNE GELDİ.

BAK ŞU ATLI KARINCAYA.. BE- YAZ ATLAR NE GÜZEL.. BİNE- LİM DERSEM GÜLER MİSİN?

"HAYIR.. NE MÜ- NASEBET.. ATLIKARIN- CA BENİM DE HOŞUMA- GİDER. HEM SONRA: "YALNIZ SİHHATLİ- SANLAR ÇOCUKLAR GİBİ- EĞLENMEK İSTER" DERLER

SUZAN... BİR YARIŞ- DAHA YAPA- LİM Mİ?

YAPALIM- YA.. ÇOK- HOŞUMA- GİTTİ..

LEON ATININ SIR- TINDAN ALAYCI BİR TAVIRLA HALKA SELÂM- VERDİ.

KOVBOYLAR KRALI BİMBAM- BUM'A YOL VERİN..

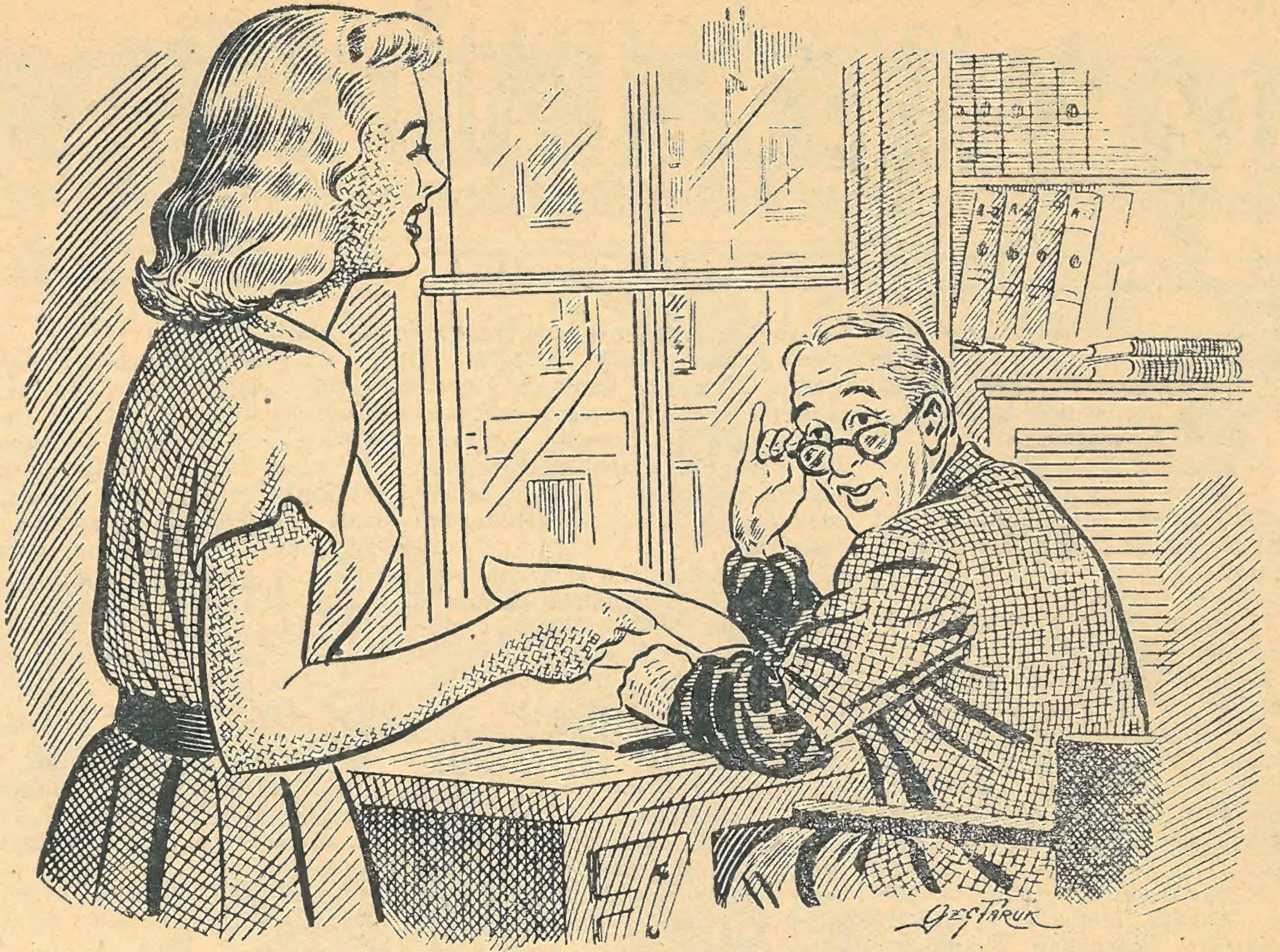
ARKASI VAR

187/2

Sukutu-hayal

Yazan: Paul Gonnet
Çeviren: Y. Kaynak

M. Loutre, Emma'yı görme fırsatını sık sık elde ediyordu.

Büyük sigorta kumpanyalarından birinde arşiv memuru olan M. Loutre, epey yaşını başını almış olduğu halde hâlâ bekârdı. Bu halin bin türlü sebebi vardı, ki yer darlığından buraya sıralıyamıyacağız.

M. Loutre çok hassas bir insandı. Belki de böyle olmasına, küçük-lüğünden beri aynı işte ve aynı odada çalışması sebep olmuştu. Bütün büyük sigorta şirketleri gibi, M. Loutre'nin çalıştığı müessesenin binası da fevkalâde lüks ve iyi tefriş edilmiş bir yer, bürolar da çok sık şeylerdi. Ama bizzat onun odası, yani arşiv dosyalarının bulunduğu kısım eski, köhne bir yerdi. Zamanın bir kısmını tek başına, burada geçirdiği için M. Loutre daha ziyade hayal âlemlerinde yaşayan, romantik bir ihtiyar olup çıkmıştı.

Şiir yazmak başlıca meşgalelerinden biriydi. Memurların, şu veya bu dosyayı istemek için gelmedikleri zamanlarda, gözlerini odanın sabit bir noktasına dikerek düşünür düşünür; mısra ve beyitler kafasında şekillenir, mesai saati sona erdi-

ği zaman da, hususî kâğıtların üzerinde şiir meydana gelirdi.

Bu şiirlerin ekserisi aşk şiirleriydi ve her birinin hayalî birer kahramanı vardı. Bu kahramanların isimleri, Odette, Jeanine, Mona, veya Lili gibi güzel şeylerdi... M.

Loutre odasında, Madam Ballu ortalığı süpürmeğe gelene kadar kalırdı. O gelince M. Loutre yazdıklarına şöyle bir göz gezdirir, sonra her şeyi yerine yerleştirerek çıkıp giderdi. Madam Ballu'nun şiirden pek anlamadığı yoktu. Ama ihtiyar

memurun bu vaziyetini takdir edecek kadar anlayışlıydı.

Günün birinde sigorta şirketine yeni bir kız geldi. Adı Emma olan bu kız ufacak tefecik bir sarışındı. Ufacak ve kıpkırmızı dudakları vardı; sonra yüzü de daima gülüyordu. Arşiv dairesindeki dosyalara sık sık bakması icabettiği için M. Loutre onu görmek fırsatını bol bol elde ediyordu.

Bu sayede şiirler, hayalî olmayan bir kahraman kazandılar. Bu kahraman güzel Emma, şiir de şuydu:

Herkesten daha güzeldir Emma!
Ona âşık olacağım amma,
Bu yaştan sonra kim bakar bana.
Ne olursun beni kaçık sanma.

M. Loutre bu şaheseri meydana getirip de birkaç kere okuduktan sonra kâğıdın arkasına da: "Bunu okuman mümkün değil Emma, biliyorum. Ama meselâ seninle bu akşam saat sekiz için operanın önünde buluşabiliriz..." diye yazdı ve Madam Ballu'nun süpürme saati yaklaştığı için odayı terketti.

Yemeğini her zamanki lokantada yedi; sonra ayakları onu operanın önüne sürükledi. Saat sekize yaklaşmaktaydı.

Birden arkasından uzanın bir çift el gözlerini kapadı ve bir ses:

— M. Loutre demek beni seviyordunuz, dedi. Niye sanki daha evvel aşkımdan bahsetmediniz.

M. Loutre kalbi heyecan içinde çırpınarak geri döndü ve karşısında Madam Ballu'yu gördü. O anki hislerini ifadeye hiçbir kalemin kudreti kadir olamazdı.

— Demek küçük isminiz Emma imiş, diye mırıldandı.

Kadın:
— Evet sevgilim, dedi. İsmim Emma'dır.

O zaman M. Loutre ani bir şekilde geri döndü ve bacaklarının bütün kuvvetiyle kaçmağa başladı. Epey koşuktan sonra kendini bir içkili kahvenin önünde buldu ve hemen içeri daldı.

O ne felâketti. Tam karşısındaki masada, rüyalarının prensesi, dilber Emma, sigorta şirketinin yakışıklı memurlarından genç Duval ile oturmuyor muydu?.. M. Loutre iskemlesine çöktü, cebinden kâğıt kalem çıkardı ve en başa, yeni şiirinin ismini yazdı: Sukutuhayal!

Hayal ve Cesaret

Yazan: Harold Helfer

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Mr. Keeler'in boyacı dükkanına her türlü insan gelir. Pabuç boyıya boyıya artık hepimiz bir nevi insan sarrafı kesildik desek yeridir. Onun için bu siyah ceketli adamı daha görür görmez, öteki insanlardan başka olduğunu anladım. Onu hiç görmediğimden emindim, buna rağmen çehresi hiç de yabancı gelmiyordu. Önüne oturdu. Ayakkabılarının tozunu fırçalayışımı

seyrediyordu. Bir aralık:

— "Haftada kaç para kazanıyorsun, delikanlı?" diye sordu.

Ayakkabısına biraz cilâ sürdüm ve cevap vermeğe davrandım. Ama o bana fırsat vermeden, benim yaşımdayken kendisinin kaç para kazandığını anlatmağa başladı. Yüzünün aşinalığı bütün bu müddet zarfında zihnimi kurcalayıp duruyordu. Pabuçlarını boyamağa başladığım

zaman, mavi gökten düşen bir yıldırım aniliğiyle bu çehreyi nerede gördüğümü hatırladım: Her yerde asılan resimlerde. Zira bu adam üç eyalette birden aranan müthiş bir dolandırıcıydı. Adam, benim zihnimin içinden geçenlerden habersiz, mütemadiyen konuşuyordu:

— "Şimdiki gençlerde hayal kuvveti ve atılganlık yok," diyordu. "Bir işe saplanıp kalıyorlar. Meselâ sen bu gidişle basit bir kundura boyacısından başka hiçbir şey olamazsın. Halbuki on altı yaşındayken benim 2,500 dolar param vardı."

Tesadüfe bakın ki bu adamın yakanmasını temin edene hükümet de 2,500 dolar mükâfat verecekti.

Ama ne yapabilirdim? İri yarı, canavar gibi bir adamdı. Dükkânda da yalnızdım! Adam ses çıkarmadan kendini dinliyen birini bulduğu için memnun, mütemadiyen konuşuyordu:

— "Hayatta ilerlemek için insanın hayalini işletmesi lâzımdır," diyordu. "Sonra da kurduğu hayalleri hakikat yapabilecek cesaret lâzımdır. Hayalini işletip cesaretini kullanan bir adam bir çift pabuç bağından bile istikbalini çıkarabilir!"

Ayakkabının boyanması bitmişti. Bağlarını çözerek sıkılaştırdım.

Tam o sırada kapının önünden polis memuru Bailey geçiyordu. Bütün cesaretimi toplayarak:

— "Mr. Bailey, imdat!" diye bağırdım.

Adam, "Sus, sersem," diye cebinden tabancasını çıkardı. Aynı zamanda yerinden fırlayıp kaçmağa teşebbüs etti ama iş hiç de umduğu gibi olmadı, dolandırıcı yüz üstü kapandı.

Zira onun bir çift pabuç bağından istikbal çıkarmak lâfı hayalimi işletmişti ve pabuçlarının bağlarını birbirine bağlamıştım!

Nöbetçi henüz seslenmeğe çalışırken, kapı içindeki gölge oynadı, yürüdü, genç sipahinin yanına yaklaşıncı sordu:

— Beni mi arıyorsun?
— Evet...
— Nedir?

Genç sipahi parmağında parıl parıl yanan iri taşlı bir yüzük gösterdi:

— Sen bilirsin!...
— Ha, buyur, buyur delikanlı... Yürü gel benimle...

Enderun ağası önde, genç sipahi arkada orta kapıdan hızla geçip sarayı hümayun bahçesine girdiler... İri ve bodur çamlar, yer yer ayrılan çiçeklikler içinde kandiller yanıyor, harem dairelerinden şen ve ince musiki sesleri geliyordu...

Saray, haremın şarkısı ve çalgıları olmasa, mezar gibi sessizdi. Ağaçlıklar arasından çıkan tek tük iri bostancılar, aşçılar, kahveciler acele ile geçip gidiyorlar. Hastalar odasından bazan tek tük insan sesleri geliyordu...

Enderun ağasının arkasından giden sipahi sordu:

— Valde sultan Edirne'de mi ağam?...

— Neden sordun?
— Hiç lâf olsun diye?
— Burada... Bu akşam haremde eğlence tertip edildi... Valdei muazzama sabaha kadar eğlenecekler.
— Güzel, güzel... Allah zevklerinden, hatır ve şetaletlerinden eksik etmesin!
— Amin!

Genç sipahi bunları söylerken, yüzünü gören olsa, mutlaka onun alay ettiğine zahip olurdu. Çünkü bu adam bu genç sipahi, bizim tanıdığımız dağlar delisi Süleymandan başka biri değildir. O burasını çok iyi bilir! Onun şu karşı haremlik, Kösem Valdenin dairesi karış karış gözü önündedir. Hattâ birkaç sene evvel, o şu zevk ve eğlence içinde çalkanan haremde kementlerin korkusuyla nasıl kaçtığını çok iyi hatırlar... Yalı köşkünden Üsküdar'a geçişini, Hasan Babayı, Lebşekeri, «Valdei Muazzama» Kösem Sultanın gözlerini, vücudunu ve her şeyi çok iyi bilir o...

Acaba Kösem Sultan hâlâ o Kösem Sultan mıydı? Yüzü vücudü, kalbi ve kafası hâlâ ateşle yanıyor muydu? Hâlâ mı genç kalmak istiyor, hâlâ mı hırsının namütenahiliklerinde bir sarhoş gibi dolaşmak istiyordu?...

Ah bunu dağlar delisi öyle kuvvetle merak ediyordu ki... Şu Enderun ağası olmasa, birdenbire kaçıp hareme gidecek, bütün tehlikeleri göze alarak Kösem Valdenin yüzünü görecekti... Fakat şimdi Kösem Valdeye değil, onun oğluna gidiyordu. Oğluna... Kösem Valde Sultanın oğlu Dördüncü Murada...

Dağlar delisi gülererek içinden

— Garip dünya!... dedi...

İç oğlanlar meydanından sonra Babüssaade önüne gelmişlerdi... Enderun ağası taşlığa girince, dağlar delisine dönerek mırıldandı:

— Bekle levendim... Hünkâra haber vereyim...

Genç sipahi, rutubet kokan loş ve karanlık taşlıkta durdu... Sağda solda duvarlara asılan altın şamdanlarda beyaz mumlar, tavanda

ki renkli avizeler içinde kandiller yanıyordu... Koca taşlıkta çıt yoktu. Muazzam Osmanlı ülkesine hükmeden, dünya saltanatlarının en büyüğü kuran padişahlar işte her gün bu taşlıktan geçerler. «Emri hümayun» larına yüz sürmek için gelenler bu taşlıkta beklerlerdi...

O da tıpkı onlar gibi bekliyor... Fakat niçin? Hünkâr «Emri» ni almak için mi? Bir kese altın, ufak bir mansıp veya başka bir inayet için mi? Hayır... Dağlar delisi bu akşam, çok garip, acaip; tuhaf bir oyun için hünkârı bekliyor!...

Birdenbire karşı kapıdan çıkan iri ve şişman bir harem ağası fenerini kaldırarak irkildi... Muhakkak ki genç adamın heybetli gölgesinden korkmuştu... Âdeta titriyerek tiz ve kısık bir sesle sordu:

— Neüzübillâh, neüzübillâh! Bre kimdir ordaki?...

Dağlar delisi gülmesini saklıyarak cevap verdi:

«Ha buyur, delikanlı, gel yürü benimle!..»

— Korkmayın ağa hazretleri. Padişah kuluyum...

İri göbekli, ince kavuklu Arap henüz birkaç adım atmıştı ki, arkasından tatlı bir kadın sesi mırıldandı:

— Nedir o Mustafa, kimdir o?... Dağlar delisi bu sesi işitir işitmez iliklerine kadar titremişti.

Bu, bu koca Valdenin sesiydi... Onun sesi... Felâket... Mutlaka genç sipahiye tanıyacaktı... Eğer dikkat ederse, feneri yüzüne tutarsa, mutlaka tanırdı...

Dağlar delisi uzun külâhını kaşlarına kadar düşürerek başını eğdi. Bekledi... Kadın gölgesi harem ağasının önüne geçerek yürüyordu. Genç adamın yanına gelince durdu, mum ve kandil ışıklarında ateş gibi yanan gözleri ve boynundaki mücevherle oynamıştı, baktı, durdu, tekrar baktı ve arkasına dönerek devrin kızlar ağası Mustafaya seslendi:

— Lala, şu feneri ver bakayım bana?

Genç adam, içinin tekrar heyecanla döndüğünü hissetti... Ateş başına çıkıyordu... Artık mesele kalmamıştı. Kösem Sultandan kaçan Süleyman, avanak gibi Kösem Sultanın avucu içine düşmüştü.

Koca valde kızlar ağasının verdiği feneri genç adamın yüzüne tutarak gözlerinin bütün dikkatli-

le baktı...

Süleyman, Osmanlı saray âdetinin verdiği fırsatla başını kaldırmıyor, gözlerini Valde Sultanın gözlerine vermekten korkuyordu...

Kösem Sultan hâlâ büyük bir dikkatle bakıyordu. Feneri sağa sola çeviriyor, genç adamın yüzünü şakaklarını, saçlarını vücudunu dikkatle süzüyordu... Nihayet bu uzun muayeneden sonra Valde Sultan sordu:

— Senin adın ne?
— Ali...
— Beni tanıdın mı?...
— Hâşâ efendim...
— Ben Valde Sultanım...
— Allah ömrünüzü müzdead eylesin devletli sultanım...
— Doğru mu? Senin ismin Ali mi?...
— Hâşâ Sultanım, yalan söylersem, cehennem azabına...
— Yemin etme, yemin etme... Kaldır başını bakayım...

Dağlar delisinin yüreği tekrar oynamıştı... Alnında yavaş yavaş soğuk terler büyümeğe başlamış,

vücudü kaskatı olmuştu. Bu hırslı ve güzel kadının şüphesi muhakkaktı, şüphelenmişti. Dağlar delisi Süleymanı elân unutmamıştı. Demek elân Valde Sultan onu seviyordu...

Genç sipahi onun yüzünü görmemişti... Merak ediyordu... Valde Sultan yine o güzellikte, o tazelikte kalmış mıydı acaba?...

Kösem Sultan onun hâlâ ısrarla başını öne eğdiğini ve sustuğunu görünce ince sesiyle tizleşivermişti:

— Sana söylüyorum başını kaldırsana ...

— Aman sultanım... Şeriattan korkarım...

— Ben sana emrediyorum... Başını kaldır...

Deli Süleyman, yavaş yavaş doğrularak Kösem Valdenin yüzüne baktı.

Hayret!... Valde Sultan hâlâ güzeldi. Gözlerindeki parıltı, beraklık ve hırs hâlâ vardı... Burnunun ince süzülüştü, dudaklarının nemli ve taze bir kiraz gibi duruşu yuvarlak çenesinden gerdanına kadar inen ince, beyaz ve yumuşak teni, hâlâ bir bahar kadar göz okşayıcı idi...

Yalnız gözlerinin kenarlarında çizgiler ve saçlarında tek tük aklıklar peydah olmuştu... Koça valde, hâlâ güzel, hâlâ cana yakın ve

dağlarda at koşturma kadar hırslı ve heyecanlı idi...

Genç adam başını kaldırdır kaldırmaz, Kösem Sultan feneri uzattı. Gözünün içine dikkatle ve heyecanla bakarak ufak bir çığlık kopardı:

— O, o! Süleyman, sen Süleymansın! Süleymansın sen değil mi?... Genç adam şaşırır gibi yaptı:

— Ne Süleymanı sultanım?
— Saklama, doğrusunu söyle. Senin adın Süleyman değil mi?

— Aman sultanım... Biraz evvel size arzettimdi... Ben genç Ali diye çağırılırdım... İsmim Süleyman değildir. Yanlış bir şey olmasın...

Valde Sultanın yüzü sevincin, heyecanın, merakın, hırsın ve şaşkınlığın hararetile yanıyordu... gözleri daha ziyade parlamış, vücudü tatlı bir ra'sa ile gerilmişti:

— Yalan söylüyorsun? Sen Süleymansın! Saraydan kaçan Süleyman!... Benden kaçan Süleyman!...

— Aman sultanım!...

— Sus, inkâr etme... Ben bilirim seni... Seni ben gözlerimden, yüzünden, saçlarından ve boynundan bilirim... Sen beni ateş gibi yakan Süleymansın... Sen kan içilecek bir adamsın... Benim aradığım melun adam...

— Hâşâ sultanım... Benim bir sun'u taksirim yoktur... Yanlış görmeyesiniz... Ben sizin bildiğiniz...

Bu sırada karşı küçük kapı açılmış, Muradı Rabi sırtındaki sinahi elbisesiyle görünmüştü Valde Sultanla genç sipahinin böyle karışıklı konuştuklarını görünce duraklamıştı...

Kösem Sultan oğlunu görünce doğruldu ve feneri kızlar ağası Mustafaya uzattı...

Dördüncü Murad merakla sordu:

— Nedir valde?... Neden hiddet ettin? Neden söyleşirsin?...

— Kösem Sultan gülererek:

— Bir şey yok arslanım, dedi. Bu levendin burada beklemesi tuhafıma gitti... Soruyorum... Sen dışarı mı çıkıyorsun?

— Evet, biraz hava alıp, şehri gezeceğim...

Valde Sultan dağlar delisi Süleymanın yüzüne tuhaf tuhaf bakarak mırıldandı:

— Yolum uğurlu olsun arslanım... Geç kalma... Beni merakla düşürürsün... Ve sonra gözlerini tekrar genç sipahiye çevirerek, döndü, Babüssaadeden dışarı çıktı... Karşı harem dairelerine doğru yürüdü...

— 10 —

Paylaşılamiyan kadın

Dördüncü Muradla dağlar delisi orta kapıdan çıkarak Sultanahmede doğru yürüdüler... İkisi de konuşmuyorlardı... Gecenin karanlığı ve soğuk, ortalığa yayılmıştı. Keskin bir rüzgâr esiyordu... Ara sıra sokak başlarından çıkan tek tük gölgeler, karanlık içinde yayılıp kayboluyorlardı...

Divanyoluna doğru yürürlerken Dördüncü Murad sordu:

— Nereye gideceğiz delikanlı?

— Daha yolumuz var hünkârim...

Bana hünkâr deme... Duyan olursa, bir başka iş çıkar... Zaten canından bezenler var... Bana sadece Murad, de.

— Bayezitte bir hana gideceğiz.

— Han kalabalık mı?

— Yok... İki kişi var... Biri ben, biri de...

— Biri de?

— O...

— Kim?...

— Nevbahar!

— Yürü öyle ise...

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

KISKAĞI HER HALDE. MEHTAPTA GİZLİ GİZLİ GEZİYOR. AMA KONTLA MARCI SADE GÜLÜP GEÇİYORLAR.

14

ŞEHİRLERASI... LÜTFEN ROMADA EKSELSİYOR OTE. LİNDE MR. NAT PINKERTONU BULUN..

SAKİN OL SEVGİLİM. BURADAKİ İŞİM BİTTİ. İLK UÇAK İLE GELİYORUM.

Copy. 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

İSTE MÜŞTEREK HAYATIMIZDA ÖYLE OLACAK..

PEPİ DENİZİ ÇOK SEVDİM. O KADAR SAKİN RA. HAT VE GÜZEL Kİ..

YELKENLİ DÖNÜYOR. AMA İYİKİ NATA TELEFON ETTİM. VİLLAYI GÖZETLİYEN GÖLGENİN KISKAĞI OLDUĞUNA EMİNİM

Copy. 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

VİLLANIN BAŞKA KÖŞESİNDE

NEYDİ O GÜRÜLTÜ?

BRUNO.. KALK.. AŞAĞIDAKİ KATTAN ACAYIP SESLER GELİYOR..

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

BİR KADIN ÇİĞLİĞİ...

FABUK İSKELEYE GİDELİM. YELKENLİ GELİYOR.

AH SINYORİ.. NA.. BRUNO'NU ÖLDÜR. DÜLER

SAKİN OLUN.. SÖZLERİNİZ ANLAŞILMIYOR

BRUNO.. BRUNO MU ÖLDÜRDÜ.. BİR HIRSIZ

BEN DE CANIYI GÖRDÜM. KISKAĞI.

BRUNO HAMDOLSUN KURTULDUN..

HAMDOLSUN EFENDİM. AMA O GÜZEL TÜFEĞİNİZ CEPHANEMİZ DHA BAŞKA ŞEYLER ÇALINMIŞ..

ARKASI VAR

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

Yanında Kalsın Diye!

Yazan: Bernard Nabonne
Çeviren: S. Bilbaşar

Doktor Antoine Livrel karısının kendine ihanet etmekte olduğunu ilk defa olarak duyduğu an, ne yapacağını şaşırılmış ve bir insanın bu kadar bedbaht olabileceğini hayatının hiçbir safhasında tasavvur dahi edememiş olduğunu anlamıştı. Evlilik hayatının saadetini o güne kadar hiçbir bulut gölgeleyememişti. Vâkıa Suzanne başlangıçta biraz sinirli gözüküyordu; ama sonra, çocukları dünyaya geldiği zaman onunla meşgul olmağa başlamış ve hayatı dolmuştu.

Halbuki çocukları Pierre şimdi devamlı bir meşguliyeti icabettiren yaşı geride bırakmış bulunuyordu. Dolayısıyla Suzanne'nin hayatı yine boştu. Doktor kendi kendine, işleri dolayısıyla onunla lâıyı kadar meşgul olmadığını itiraf ediyordu. Ama karısının yine, ona sadık kalması lâzımdı. Hem de böyle, onlarla aynı apartmanda oturan biriyle. Kendinden bir yaş daha küçük olan bir delikanlıyla.

Doktor, karısının yanlışlıkla meydana bıraktığı bir pusulayı okumak suretiyle hâdiseden haberdar olmuştu. Adı George olan genç mektubunda şöyle diyordu: "Sensiz yaşayamayacağımı anlıyorum. Yakında, amcamdan bana kalan parayı almağa kanunen hak kazanacağımı avukat söyledi. O zaman birlikte buradan gideriz."

Mektubu okuduğu günün akşamı, yaşlı ev sahibi doktorun yolunu kesmiş ve:

— Beyefendi, demişti, sizinle mühim bir mesele hakkında konuşmam lâzım.

★

Evlilik hayatlarının başlangıcında Suzanne biraz sinirli gözükmişti.

— Buyurun!
— Oğluma dair... George bir zamandan beri, evli bir adamın karısına âşık. Onu deli gibi seviyor ve benden saklamasına rağmen bunu anlıyorum... Bu kadın... kim biliyor musunuz?..

Doktor sadece:

— Biliyorum, dedi.

O zaman bir sessizlik oldu ve yaşlı adam güçlük çekerek:

— Bence, dedi, bir şeyler yapmalısınız. Hem de geç kalmamak şartıyla... Oğlum gençtir, çılgınca bir harekette bulunabilir.

Doktor hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldı. Kafasının içi karma-karışık ve onca güç vaziyetler karşısında soğukkanlılığını muhafaza etmeyi bilmiş olan bu adam şimdi hiçbir şeye karar veremiyordu. Kafasının içinde bir fikir vardı; bir tek fikir... Ama bunu tatbik etmek!

Beri taraftan Suzanne de aynı derecede bedbahttı... Kocasını hiçbir zaman tam mânasiyle sevmemişti. Antoine Livrel kendisinden epey yaşlıydı. Halbuki Georges George ona, genç kızlığından beri hayalinde yaşattığı aşkı hediye etmişti. Günleri böyle, iki kutup arasında bocalar ve kendini kâh birine, kâh ötekine daha yakın hissederek geçerken, oğlu Pierre'nin hastalığı bütün ruh mücadelelerine son verdi.

Çocuk mühim bir hastalığa yakalanmıştı. Suzanne bütün humma nöbetleri boyunca onun başucunda bekledi ve George hiç hatırına gelmedi. Pierre ölümden güç kurtulmuştu. Babası onu tedavi hususunda kendini çaresiz hissedince bir iki arkadaşını çağırması ve pek muhtemel olarak oğlanın hayatı bu konsültasyon neticesi, mucize kabilinden kurtulmuştu.

Sonra Pierre sıhhatini kazandı ve Suzanne tekrar vaziyetini hatırlayıp kendi kendine kararını verdi: Oğlunun ona ihtiyacı vardı; dolayısıyla Antoine'ye ve soğukluklarına katlanması gerekiyordu.

Aradan iki ay geçtikten sonra

bir gün doktor karısına:

— Suzanne, dedi, sana çok mühim bir şey söylemek istiyorum.. Bu itirafı yapmadığım takdirde aklıma bozukluk geleceğinden korkuyorum. Göreceksin ki suçum hiç de hafif değil. Ama bil ki hepsini senin için yaptım. Sana malik olmağa devam edebilmek için... Pierre'nin hastalığı... tamamen tesadüfi değildi... O hastalandığı takdirde, sana kaçma teklif eden delikanlıyı un-

tup tekrar eve bağlanacağını bildiğim için ona hastalık mikrobunu ben zerkettim... Ama emin ol, bu kadar tehlikeli bir vaziyet olacağını bilmiyordum. Sonra hepsini senin için yaptım; beni affet.

Suzanne kocasının yüzüne bir canavar görmüş gibi dehşet içinde bakıyordu. Artık onu bu evde kimse tutamazdı... Gidecek, kaçacaktı! Eğer çocuğunu ona vermezlerse bundan ancak kanun mesuldü.

Made in England

Yazan: Tonto Donato

Çeviren: Vahit Orgun

Sir Reginald Smith bekardı; bir yığın sterlini vardı ve bütün Anglo - Saksonlar gibi seyahat etmeğe bayılırdı. Şimdiye kadar müteaddit seyahatlere çıkmıştı. Fakat her seferinde de pek fazla uzaklara gitmemişti. Yarım asrın yükü omuzlarına yüklenmeden evvel uzun bir yolculuğa çıkmak istiyordu. Bu maksatla Kenyaya gitmeğe karar verdi.

Dünyanın gezip görülecek bu kadar güzel yerleri dururken Sir Reginald Smith'in Kenya'yı tercih edişinin iki sebebi vardı:

1 — Oxford'da iken tanıştığı bir subay arkadaşı, kendisini müteaddit defalar çağırdığı halde bir türlü bu davete icabet edememişti.

2 — Kendisi senelerden beri antika koleksiyonu yapmakta idi. Koleksiyonunda bilhassa muhtelif memleketlerdeki yerli kabilelere ait eşyalara büyük bir yer ayırmıştı. Buna rağmen elinde Kenya ve civarındaki bölgelerde bulunan kabilelere ait bir tek hatıra mevcut değildi.

Kenyaya gitmekle bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Hem arkadaşını memnun etmiş olacak hem de koleksiyonunu zenginleştirmek imkânlarını elde etmiş olacaktı.

★

Sir Reginald Smith, Kenyanın Moirobi şehrine varınca âdeta sukutu hayale uğradı. O, buraları bambaşka bir vaziyette tahmin etmişti: Her tarafa yarı çıplak vahşilerle karşılaşacağını, balta girmemiş ormanların kenarında yapılmış kamıştan kulübelere yatacağını ummuştu. Halbuki, Moirobi, Avrupanın herhangi bir kasabasından farksızdı. Halk Avru-palılar gibi giyinip kuşanıyordu.

Sir Reginald'in üzüntüsünü gören eski mektep arkadaşı, gülererek onu teselli etti:

— Merak etme, daha içerleri istediğin gibidir. Oralarda henüz medeniyet ışığından nur almamış yerli kabilelere ve köylerine rastlayabilirsin.

Ertesi gün, Sir Reginald Smith,

eski mektep arkadaşının temin ettiği askeri cipe binerek Moirobi civarını gezmeğe çıktı. Civardaki büyük göllere gitti; meşhur Kilimanciaro dağına uzaktan seyretti ve nihayet yolu Bantu kabilisinin köyüne düşünce sevincinden gıdıracak gibi oldu.

Hemen Bantu'lardan ok, yay, başlık gibi koleksiyonunu zenginleştirecek birkaç eşya aldı.

Mairobi'ye dönünce, büyük bir neşe içinde, arkadaşına nihayet yerli bir köye tesadüf edip hatıralar satın aldığını anlattı:

— Ok, yay ve başlık için yüz elli İngiliz lirası ödedim. Çok para ama hiç olmazsa koleksiyonuma Kenya yerlilerine ait üç esaslı eşya eklemiş oldum.

Sir Reginald Smith'in Bantu köyüne gittiğini öğrenen arkadaş alınan eşyaları görmek istedi. Birlikte Sir Reginald'in misafir kaldığı odaya geçip eşyaları gördüler.

İngiliz subayı, okları, yayı ve başlığı şöyle bir tetkik ettikten sonra:

— Tahmin ettiğim gibi; dedi. Sir Reginald Smith merak etmişti. Sordu:

— Kuzum hiçbir şey anlamıyorum. Tahmin ettiğin nedir?

Subay, gülererek arkadaşının sırtını oksadı ve:

— Azizim, seni kazıklamışlar dedi. Sonra anlattı - Bantu'lar ok ve yay kullanmazlar. Hepsinin tüfeği vardır. Fakat senin gibi koleksiyon meraklıları ile sık sık karşılaştıklarından ziyaretçileri boş çevirmemek için İngiliz fabrikalarında imal edilen ok, yay, başlık gibi eşyalardan bulundurlurlar. Sana da İngilterede imal edilmiş bu eşyalardan vermişler hem de tutarı on İngiliz lirası eden bu eşyaları yüz elli İngiliz lirasına satmak suretile.

Sir Reginald, duyduklarına bir türlü inanmak istemiyordu. Arkadaşının elindekilerini alarak dikkatle baktı. Hakikaten her birinin bir kenarında "Made in England" damgası vardı.

YARASA

BU ROMANIN ESASLI İKİ KAHRAMANI VARDIR

BİRİNCİSİ VAYN ZENGİN İŞSİZ GÜÇSÜZ BİR Mİ. RASYE Dİ PO. ZUNDA DİR.

KUSURA BAKMAYIN MADAM.. BİRAZ NEZLEMİ VAR GELEMİYECEĞİM. AFFIMI DİLERİM.

İKİNCİSİ DİK'TİR VAYN'IN YARDIMI. CİSİ, SİR VE İŞ ARKADAŞIDIR.

NE NUMARASIN VAYN. O KADAR CİDDİ ATLATTIN Kİ NEREDEYSE BEN BİLE İNANACAKTİM.

İKİ ARKADAŞ GAYET İYİ İŞBİRLİĞİ YAPMAKTADIRLAR. İŞLERİ GÜÇLERİ YARASA VE SAKA KUŞU KILIĞINA GİRİP POLİSE..

YARDIM ETMEK TIR.

İKİ DELİ-KANLININ ANNE VE BABALARI GANGSTERLER TARAFINDAN ÖLDÜ. RÜZDÜK. TEN, GANGSTERLERLE MÜCADELE VE AZMETMİŞLERDİ.

İKİSİ DE ÇOK ZENGİN İDİLER. HUSUSİ JİMNASTİK HAREKELERİ VARDI. HAYDUTLARLA BOĞUŞMAK İÇİN DAİMA FORMUNDA OLMAK GEREKİYORDU.

YERALTINA GİZLENMİŞ MÜKEMMEL BİR LABORATUVARLARI VARDI.

ARAŞTIRIRLARDI. ONLARI İŞ BAŞINDA ANCAK YARASA KILIĞINDA GÖRMEK KABİLDİ.

BU YARASA KILIĞI HAYDUTLAR ÜZERİNDE KORKUNÇ BİR TESİR YAPIYOR İYİ İŞE YARIYORDU.

ELİNE SAĞLIK ALFRED PERNE FİSOLUNUS

SAGDUN EFENDİM.. İYİ YAPMAGA EALISIVORDU

SIRLARINI BİLEN ALFRED İSMİNDE BİR UŞAKLARI VARDI.

HERİF 50-FÖR DEĞİL ARABACI. ÖYLE ARABA SÜRÜLÜMÜ.

BOŞ VER ALFRED. SEN YOLUNA GİT.

ALFRED'İ Yİ SÖFÖRDÜ.

YAKINDA BEN DE TAM BİR DETEKTİF GİBİ. HER EL ATTIGIM CİNAYETİN FAİLİNİ BULACAĞIM. HER TÜRLÜ POLİS KİTABINI YUTTUM.

ALFRED, VAYN VE DİKE TAM BİR SADA-KATLE BAĞLANMIŞTI.

SEN EVE DİKKAT ET ALFRED.

SİZ MERAK ETMEYİN EFENDİM

DİK VE VAYN'IN BABADOSTU BİR KOMİSER TANIDIKLARI VARDI. KOMİSER GORDON.

SİZİN VAKTİNİZİ İSGAL ETTİĞİNDEN KUSURUMUN AFFINI DİLERİM.

VAYN ÖĞLUM BEN SENİN BABANIN EN İYİ DOSTUYUM.. VAKTİNİ BİRAZ HAYIRLI İŞE HARCA..

KOMİSER GORDON VAYN'IN GECE YARASA KILIĞINA GİRİP YARDIM ETTİĞİNİ BİLMİYORDU.

ŞABUK YARASA. YA HABER VERİRİN. HEYEMEN GELİR..

SIKSİK YARASADAN MEDET UMARDI.

KOMİSER BULUNDU. GÜŞ BİNADAN BİR YARASA İŞARETİ YAPAR VAYN BUNU GÖRÜNCE HEYEMEN POLİSİN YARDIMINA KOŞARDI.

CİNAYETLERLE ÇARPŞAN İKİ ARKADAŞ POLİSİN EN İYİ YAR. DİMCİSİ YDI.

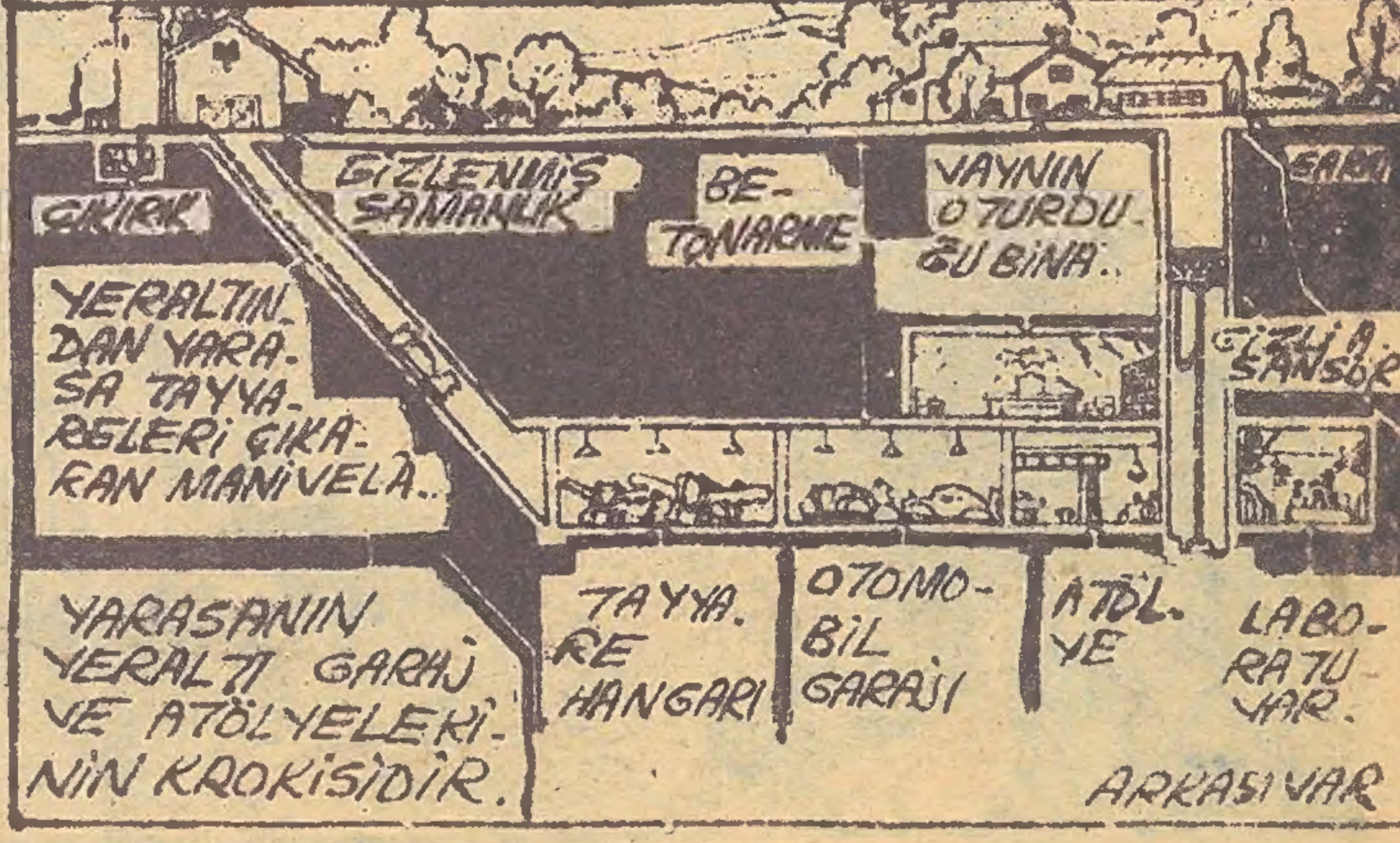
VAYN VE DİK GOTHAM CITY'DE OTURUYORLARDI. 187

EVLERİNDEKİ KÜTÜPHANENİN ARKASINDA GİZLİ BİR YOL VARDI.

BU YOL ONLARI GENİŞ BİR YERALTI ATÖLYE VE GARAJINA GÖTÜRÜRDÜ.

YARASANIN BÜTÜN MÜCADELE ALETLERİ BURADAYDI.

GİZLENMİŞ SANAYİK BE-TONAENE VAYNIN OTURDUĞU BİNA. SAKA KUŞU. YERALTINDAN YARASA TAYYARELERİ ÇIKAN MANİVELA. YARASANIN YERALTI GARAJI VE ATÖLYELERİNİN KROKİSİDİR. TAYYARE HANGARI OTOMOBİL GARAJI ATÖLYE LAB. RATU YAR. ARKASIVAR

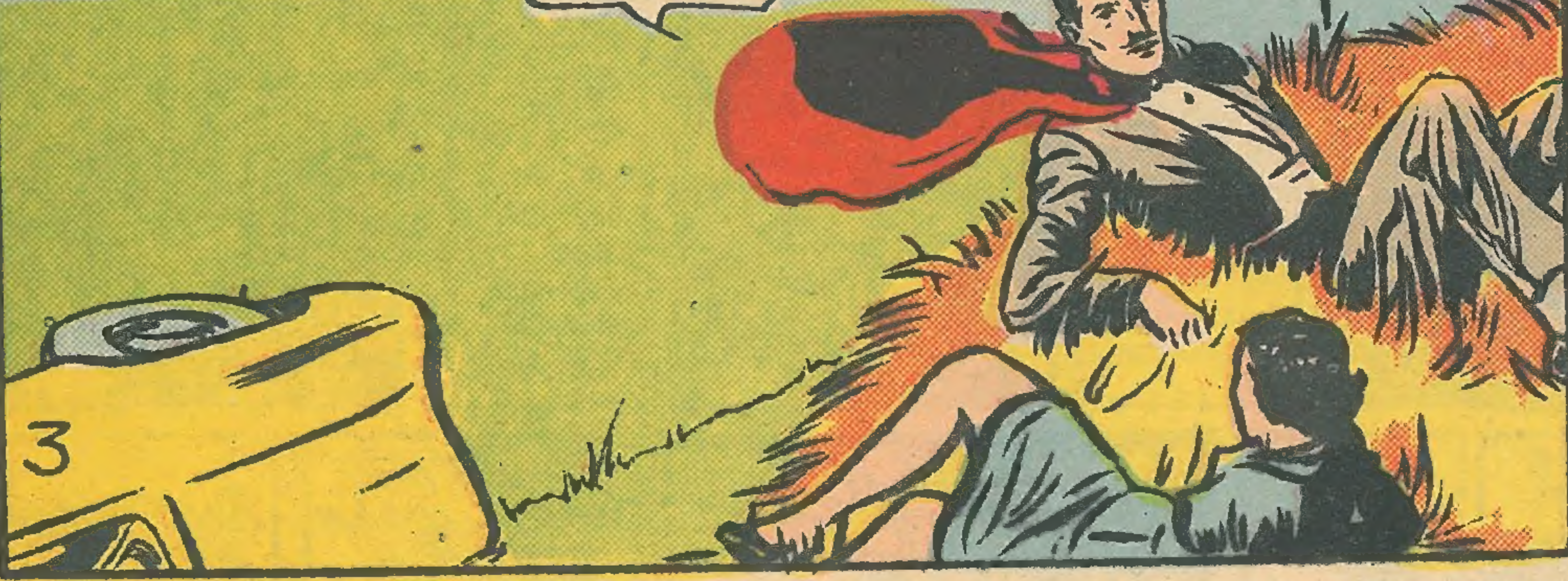
MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT

LÂSTİK PATLAYIN.
ÇA MANDRAKENİN
OTOMOBİLİ DEV-
RİLDİ.

BU SAMAN YİĞİNLÄ-
RİNİN ÜSTÜNE DÜŞ
MESEYDİK, İKİMİZDE
ÖLE BİLİRDİK

AH MANDRAKE.. BUNLAR HEP
UĞURSUZ ZÜMRÜTLÜ YÜZÜĞÜN
KABAHAĞI. PARMAĞIMA TAKTIM
TAKALI BAŞIMA GELMİYEN KAL-
MADI

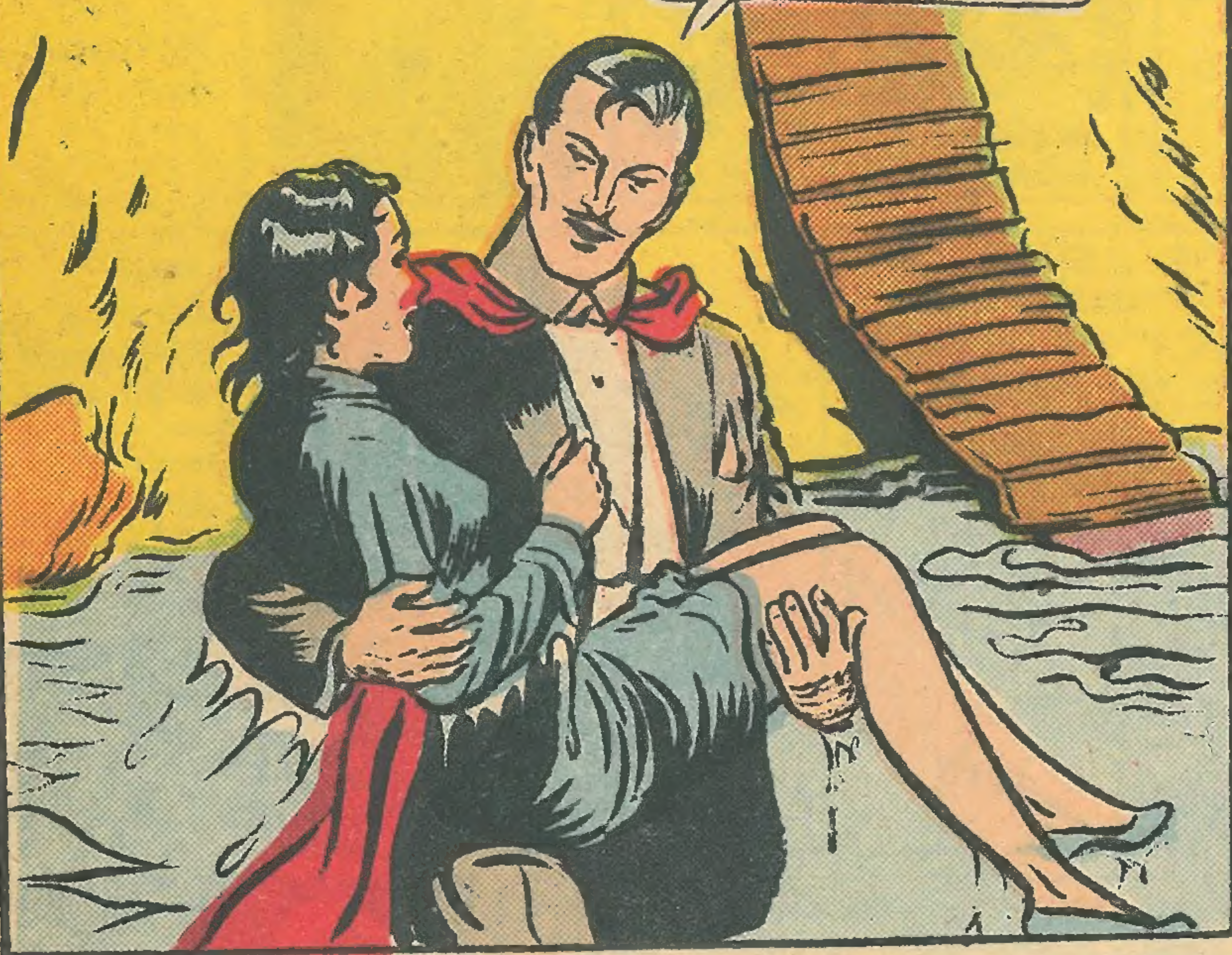
GÖRÜNMEZ KAZA İŞTE..
HİMM.. BU KÖPRÜ SAĞDAMA
BENZEMEZ AMA BAŞKA
YOL YOK..

OH..

MANDRAKE ARTIK BU
KADARI FAZLA.. BEN
YÜZÜĞÜ ÇIKARIYORUM

SAKIN OL CANIM..
ŞİMDİ HEMEN EVİ.
MİZE DÖNELİM..
BU MESELEYİ SONRA
KONUŞURUZ.

HEMEN BİRAZ SICAK
ÇAY YAPAYIM.. SONRA
DEĞİŞİR KURU BİR
ŞEYLER GİYERİZ..HA
MANDRAKE BAK..

BURAYA
GEL NARDA
AKLIMA
BİR ŞEY
GELDİ

MANDRAKE ÇAĞIRIR ÇAĞIRMAZ NARDA MUT-
FAKTAN ÇIKTI. BU NARDANIN HAYATINI KUR-
TARDI. ZİRA TAM O SIRADA..

GAZ OCAĞI!

PATLADI!

YA MUTFAKTA
OLSAYDIM..

ÇABUK OL..
EVİMİZ YANI-
YOR..

AŞK YAŞIYACAK

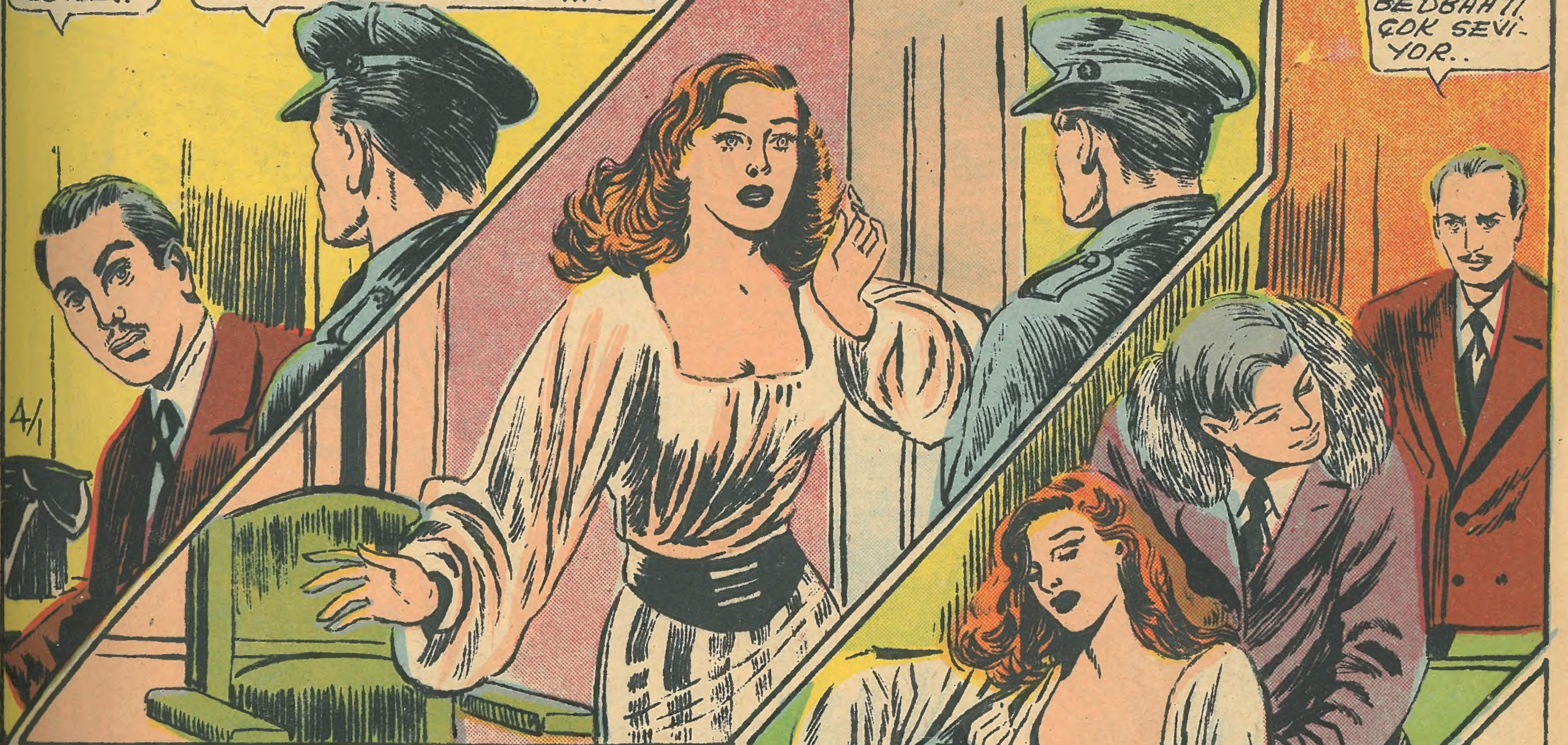
HABERCİNİN GELMESİ ÜZERİNE LUCİANIN GÖRGÜSÜ YARIDA KALDI.

NE DURU.
YORSUN
SÖYLE..

ELLİ KİLOMETRE ÖTEDE LUCKİNİN UÇAĞININ ENKAZI BULUNDU. LUCKİ HERHALDE DENİZE DÜŞTÜ. KURTULMASINA DA İMKAN YOK

NE DİYORSUNUZ?
OLA MAZ.. LUCKİ...
SEVGİLİ LUCKİ'M..

BAYILDI.. ÇABUK
BİRŞEYLER GE-
TİRİN.. ZAVALLI
KIZ.. HER
HALDE O
BEDBAHTI,
ÇOK SEVİ-
YOR..

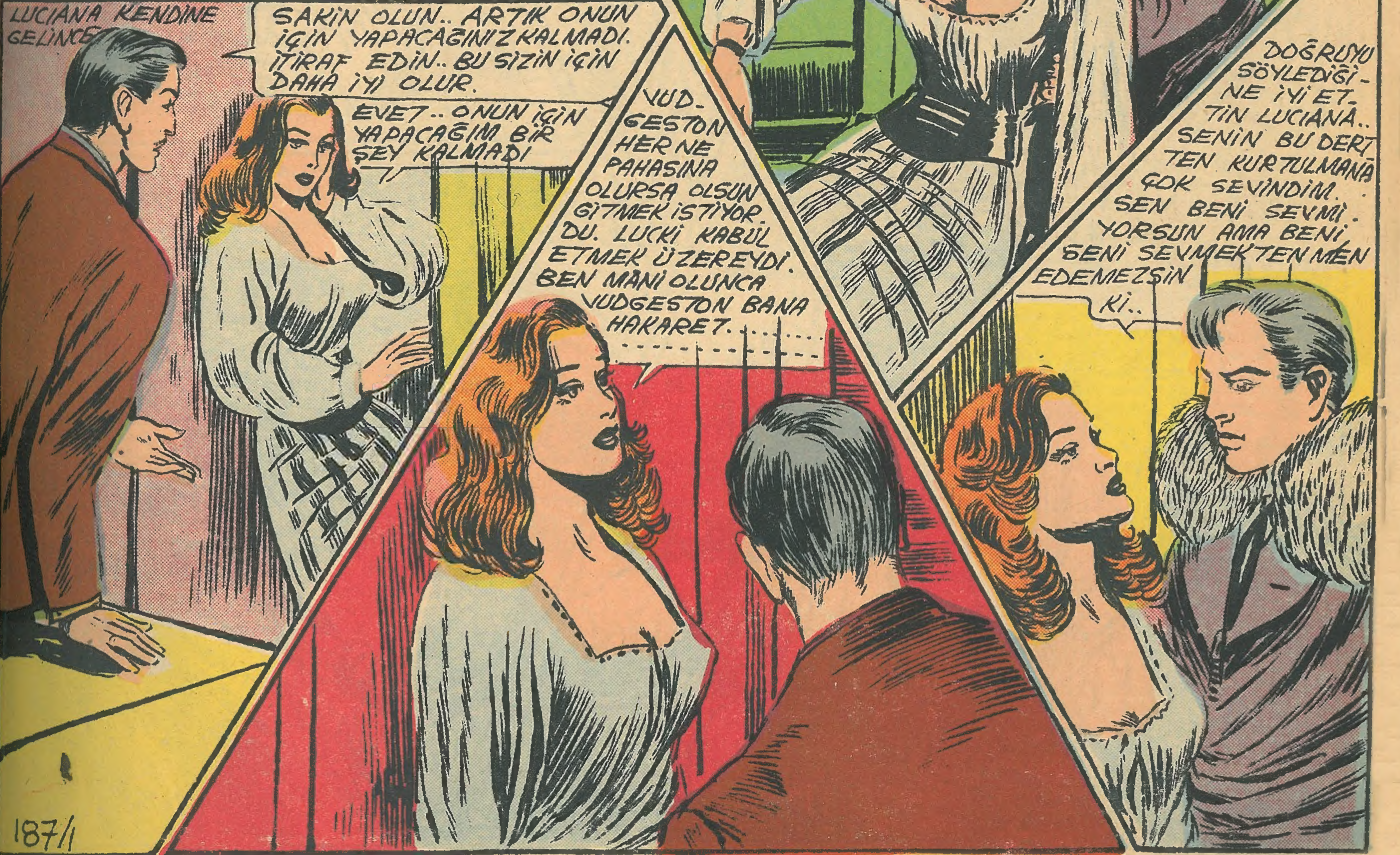
LUCİANA KENDİNE
GELİNCE

SAKİN OLUN.. ARTIK ONUN
İÇİN YAPACAĞINIZ KALMADI.
İTİRAF EDİN.. BU SİZİN İÇİN
DAHA İYİ OLUR.

EYET.. ONUN İÇİN
YAPACAĞIM BİR
ŞEY KALMADI

VUD-
GESTON
HER NE
PAHASINA
OLURSA OLSUN
GİTMEK İSTİYOR-
DU. LUCKİ KABUL
ETMEK ÜZEREYDİ.
BEN MANI OLUNCA
VUDGESTON BANA
HAKARET..

DOĞRUYU
SÖYLEDİĞİ-
NE İYİ ET-
TİN LUCİANA..
SENİN BU DERT-
TEN KURTULMANA
ÇOK SEVİNDİM..
SEN BENİ SEVMİ-
YORSUN AMA BENİ
BENİ SEVMekten MEN
EDEMEZZSİN
Kİ..

FAKAT LUCKİ HAYATTAYDI. TAYYARESİ BİR KAYAYA ÇARPIDİ
PARÇALANIRKEN O DA DENİZE ATLANIŞTI.

HÂLÂ HAYATTAYIM.. İNANIL-
CAK ŞEY DEĞİL BU..

H 3

4/2
TOPRAK.. KUR-
TULDUM.. ACABA
NEREDEYİM?

KEŞKİ ÖLSEY-
DİM. ŞİMDİ BENİ
BİR VAHŞİ HAYVANI
Bİ TAKİP EDECEKLER

NIHAYET TAKATI KESİLEN LUCKİ

ALLAHIM POLİS HA.. HAYIR BU'İM.
NUMARAYI BIRAK KÂNSİZ. HAYAL
TA BİZİNLE GEL.. GÖRÜYÖRÜM.

BİRKAÇ
SAAT SONRA

187/2

İSTE
TA KEN-
DİSİ

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI: 37

0 nu bu büyük korku içinde daha fazla bırakmadım. Küçük yumruklarından birisini üstünden öptüm.

— Tertemiz kalbinle, masum dilinle Tanrıya yalvar İren. O bu korkunç yağmada bizi muhafaza etsin.

— Sen, sen korkuyorsun?

— Ben mi? Ben ancak senin için korkuyorum. Seni sevdiğim, pek fazla sevdiğim için korkuyorum. Bir anaman yavrusunun üstüne titrediği gibi, vehimler geliyor bana. Yoksa, yoksa ben korkar mıyım İrenim? Ben neden korkacağım? Gelenler benim düşmanım değil. Fakat sevenler böyle düşünmüyor ve yine Tanrı alnına yazmışsa seven bir insanın nasıl dövüşeceğini göreceksin. İsyan edeceğim, Mehmet Bey'e bile isyan edeceğim. Fakat hayır İren, bunlar olmayacak.

Mumun ışıkları titriyor, gölgelerimiz uzaklarda eriyip gidiyor, büyük tablolar yerlerinden kımıldanır, konuşur gibi oluyor, gece ağır ağır, yürekleri daraltan bir sıkıntı ile ilerliyor.

İren tekrar başını eğdi. Alnına göğsüne dayadı ve beni teselli etti:

— Korkma Yusuf.

Hükümdarlık etmeğe layık erkekler yetiştiren bir soyun kızı olduğunu şimdi metanetiyle isbat ediyordu. Sesi daha kuvvetleniyordu.

— Korkma diyorum sana Yusuf. Korkma. Eğer Tanrı bunu istiyorsa beraber ölürüz. Ben senin yanında dövüşeceğim.

Uzanarak avucunu alnından geçirip başına doğru kaydırarak:

— Beraber ölürüz, diye tekrarladı, Tanrı beraber yaşamamızı istemiyorsa beraber ölürüz Yusuf.

Sonra daha fevkalâde bir şey, daha çok beni sevindiren bir şey yapmak istedi. Bütün bekâretini muhafaza eden küçük ağzını bana doğru uzattı. Gözlerini yumdu. Fakat ben onu berrak alnından öptüm.

BİZANS DÜŞTÜ!

Gece ilerliyordu. Kara bulutlar şehrin üstünü kaplamıştı.

Yere diz gökmüş, namaz kılmış ve sonra avuçlarını açarak duaya başlamışım. Benim dudaklarımdan dökülen kelimeleri yanımda, pek yakınımda ince, heyecanlı, müteessir bir ses tekrarlıyordu:

— Ey merhametlilerin merhametlisi Ulu Tanrım.

— Ey merhametlilerin merhametlisi Ulu Tanrım.

— Sabi sıbyanın, saçı bitmedik yetimlerin,

— Sabi sıbyanın, saçı bitmedik yetimlerin...

— Senin birliğine, adaletine inananların...

— Senin birliğine, adaletine inananların...

— Sana bütün kalbiyle bağlananların...

— Sana bütün kalbiyle bağlananların...

— Senin kaza ve kaderine inananların...

— Senin kaza ve kaderine inananların...

— Başı için hacet kapılarını bize aç...

— Hacet kapılarını bize aç...

— Nasıl istersen öyle yap ey Ulu Tanrım.....

— Nasıl istersen öyle yap ey Ulu Tanrım.....

Uzun uzun ve yana yana, ağıya ağıya dua ettim. İren uzun uzun, yana yana, ağıya ağıya sözlerimi tekrar etti. Başımı çevirdiğim zaman onu solumda, başında kendisine hediye ettiğim, kenarları elmaslarla işlenmiş beyaz baş örtüsünü örtünmüş gördüm. Bir müslüman kız gibi yüzü nurlanmış inci gibi yaşları yanaklarına sıralamıştı.

Yine geride, kapının eşiginde, uyanmış ve bizi yerde görmüş olan Olga Kozmitidis, rengi sapsarı, hali perişân, istavroz çıkartıyor ve uzaklardan bir uğultu halinde gelen:

— Kirye Eleyson!

Duasını tekrarlıyordu.

Gece artık sabaha dönmüştü. Birdenbire seyrek duyulan toplar hep birden gürlemeğe başlamıştı. Topların sesini Bizanstaki bütün çanların birden çalınarak halkı müdafaaya davet etmek ve son saatin geldiğini haber vermesi takip etti.

Atır pencerelerden birisini açtım. Surların arkasından görülen ve havayı kızartan şenlik ateşleri sönmüştü. Şimdi barut alevleri yakın bulutlara aksediyor ve bir uğultu halinde şu sesler duyuluyordu:

— Ur ha... Ur ha...

Davullar, kudümler çalınıyor, duvarlar devriliyor, feryatlar kopuyor, dört nal sesleri vakit vakit pek yakınlardan geçip uzaklaşıyor ve ağıyaları insanların duası her evden, her sokaktan, her yürekten yükseliyordu:

— Kirye Eleyson...

Ben bu sesleri, İrenle birlikte dinliyordum. Pelerinini çenesinin altında tutuyor, bana vaslanmış hisleri uvusmuş bir halde, vakit vakit kızaran bulutları seyrediyor ve o insana korkulu dakikalar yaşatan sesleri dinliyordu.

Aşağıda, demir kapının hızlı

hızlı vurulduğunu duydum. İren titredi:

— Seni mi istiyorlar Yusuf? Karanlığa doğru eğildim ve:

— Bartolome! diye seslendim. Bartolome:

— Benim, dedi. Benim.

— Geliyorum Bartolome... İrene döndüm:

— Prenses, haydi odanıza çekiliniz... Henüz bir şey yok. Gün doğmadan Türk ordusunun şehre gireceğini zannetmiyorum. Şu birkaç saat içinde olsun istirahat ediniz. Kurtarılacak bir iki insan daha var. Onları konağa getirmek isterim.

— Uzaklara gitme Yusuf.

— Hayır çabuk geleceğim.

Bir mum alarak aşağıya indim. Bartolome sapsarıydı. Koltuğunda büyük bir çıkım vardı. İri nefeslerle kapının yanındaki odaya gince:

— Mahvolduk, dedi. Ne olursa bu gece olacak!

— Telâşa lüzum yok usta Bartolome.

— Korkma diyorum sana Yusuf, korkma.

Bartolome kendi bedenine göre bir Türk elbisesi, bir bayrak getirmişti. Bunların altında pek ağır bir de çıkın vardı ki bunun altın torbası olduğundan şüphem yoktu, koynu, koltuğu da pek doluydu.

— Beni nereye saklıyacaksın Yusuf Bey? dedi.

— Seni saklamak mı? Seni kapıya bekçi bırakacağım. Gelenlere burasının bana ait olduğunu söyleyeceksin.

— Aman Yusuf Bey.

— Fazla lâf yok. Şimdi burada kal.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Sual istemez.

Bartolome beni kızdırmamak için hemen sustu. Karanlıkta sokağa çıktım. Dört nala geçen atlılar havkırıyorlardı:

— Surlara, surlara...

Zaten eli, kolu tutan gitmişti. Kalanlar, ihtiyarlar, yaralıları, dermansızlar ve aç kadınlar, hastalardı.

Gaffar uyumuyordu. Onun kapıya bakan pencerenin önünde gördüm. Bizans saraylarında çok bü-

yük hâdiselere, cinayetlere şahit olmuş bulunan bu ihtiyarın sükûneti ve terbiyesi pek fazlaydı. Uykusuzluktan bitkin bulunmasına rağmen beni her zamanki gibi hürmetle selâmladı.

— Hazır ol, dedim. Gidiyoruz.

Yukarıya çıktım. Anjel derin bir uykudaydı. Öperek uyandırdım. Bana kollarını açtı. Fakat bu kolları kapattım ve:

— Anjel, dedim. Kalk, seni başka yere götüreceğim.

Bana o kadar bağlıydı ki nereye ve ne için götürecemi bile sormadı. Esniyerek, gerinerek giyindi. O zaman kendisini kucağıma alarak anlattım:

— Anjel, belki yarın Türk ordusu Bizansa girecek. Uslu ve sakin ol. Benimle kucak kucağa yasadığını kimseye söyleme. Bana yabancı bir kız gibi davranacak ve benim bir iki gündür seni himaye ettiğimden başka bir şey söylemeyeceksin.

— Artık beni kollarına almayıca-

— Ortalık yatıncaya kadar bekliyeceğiz. Sakın ağzından kaçırma. Eğer dediklerimi yapmazsan seni satarım.

— Satar mısın? Kime?

— Meselâ yenicilerle.

Anjel sapsarı kesildi. Küçük bir çocuk gibi korkarak boynuma sarıldı. Bana İtalyanca, İspanyolca veminler ederek valvardı. Kendisini temin ederek yola çıkarttım. Gidecek eşyasını yanına aldı. Gaffar da bir şeyler yüklendi. Konağa geldik. Gaffarı da beraber alarak yukarıya çıktım. İren salonda bekliyordu. Gelenleri görünce şaşır-mıştı. Kızın yüzüne mumu tutunca haykırdı:

— Anjel Kapoçelli.

Kız da haykırdı:

— İren Paleolog...

Demek birbirlerini tanıyorlardı. İrene kısaca anlattım:

— Annesi, babası, kardeşleri kaçmış. Bu kız Gaffarla birlikte kalmış. Bana Ortes kendisinden bahsetmişti. Çok acıdım Prenses. Konağınızda kendisine bir ver vereceğinizden şüphe etmediğim için getirdim.

İren safivetle kızı öptü ve:

— Beraber okumustuk, dedi. Ablalarını da tanırım. Çok iyi ettiniz Yusuf Bey. Belki, bunu Ulu Tanrı istedi. Siz kurtulmasına sebep olursunuz.

Onlar üçü ve Gaffar bulundukları kattan inmiveceklerdi. Gaffar daima kapıyı kapalı tutacaktı. Ben tehlikeyi aşağıda karşılayacaktım. Bartolome önce tabansızlık etmesine rağmen, is başa düştüğü için avucuna göre bir pala vurdurmuş, iki kat tel gömlek giymişti. Domuz gibi de kuvvetliydi.

Onunla birlikte binanın önüne, sokağa çıktık. Bizansın çevresini korkunç bir boğuşma sarmıştı. Her taraftan ton sesleri, mahiveti anlaşılmıyan gürültüler, feryatlar duyuluyor, yıkılan bürçlerin gürültüsü, dik ve keskin insan feryatları havayı kaplıyordu. Canların kesilmiyen sesleri arasında:

— Surlara, müdafaaya! Çığlıkları yer yer yükseliyordu.

Yavaş yavaş gökyüzünün koyu karanlığı acılıyor, morarıyor, mavileşiyor, nihayet doğu tarafı kapıyı içi bir renk alıyordu.

Şehri kusan duvarların bo-vunca yükselen sesler gittikçe artıyordu. Bartolome titrek bir sesle sordu:

— Bu is olacak mı dersiniz?

— Öyle sanırım usta,

— Şehir yağma edilecek mi?

— Muhakkak...

Gece yağın doludan yslanan sokaklar aydınlanmıştı. Artık uzakdakileri secebiliyorduk. Birden el ayak çekilmiş, görünürde pek az insan kalmıştı. Bunlar da kiliselere gidiyorlardı. (Arkası var)

SÖYLE BAKAYIM
YAVRUM ŞİMDİ
ANNEN
NEREDE?

BEN VE
ANNEM

ÇOCUK DEVAM EDEMEDİ.
AĞLAMAĞA BAŞLADI.

CESARET
YAVRUM
ANLAT.

ANNEMLE BERABER. İNGİLİZ STAR
GEMİSİYLE PORTORİKO-
YA GİDİYORDUK..

ATMACA REİS

19

ÇOCUK SÖZLERİNİ BİTİRDİĞİ ZA-
MAN ATMACA REİS BEYNİNDEN
VURULMUŞA DÖNDÜ.

NE FELA-
KET. KUVİET KAHRAMANLIK
SEREF NEYE YARAR. ANNEMİN AR-
TIK GÖREMEYECEKSİN

ATMACA REİS BİR MÜDDET ELİNİ
YÜZÜNE KAPADI. SONRA KORKUNÇ
BİR RÜYADAN UYANIYORMUŞ GİBİ...

.. KUCAKLA BENİ.
BEN ATMACA REİSİM

ÇOCUK ATMACA
REİSİN KUCA-
ĞINA ATILDI

OH ARTIK
YALNIZ DEĞİ-
LİM DEMEK..
ANNEMİN RU-
HU DA ARTIK
RAHAT-
TIR..

EYET ONUN RUHU BİZE
HER ZAMAN YARDIM EDE-
CEKTİR. BİZ DE ONUN İNTİ-
KAMINI ALACAĞIZ.

ATMA-
CA REİS
GÜVERTEYE
ÇIKTI. MELVIN, BAN-
DINO.. BÜTÜN TAYFALAR
YELKENLERDEKİ YERİNE
GEÇSİN. ÇEBE.
LÜTTARİĞA
DÖNÜYÖRÜZ

MELVİN DON GÖMLEK FİRLADI
NE OLUYORUZ. CEPANELİKTE
YANGIN MI VAR? KARA.
YA MI OTURDUK, NE
VAR?

FAKAT ZAVALLI ACI HAKİKATI
ÖĞRENİNCE OLDUĞU YERE OTUR-
DU.

BAK HELE.. KADER
DE NELER DE VARMIŞ
BÜTÜN BU FENALİĞİ
YAPANLARIN
GEMİSİNE GİT
VE ELİ BOŞ
DÖN..

BU ESNADA
KONKİTA
CEBELÜT-
TARİĞA
DOĞRUŞEY
REDERKEN
BERMUDA
DA BULU-
NAN VE
İNGİLİZ KA-
ZAZEDELE-
RİNİ DENİZ
DEN TOPLI.
YAN VE
STARIN AKI
BETİNİ ÖĞ-
RENEN BİR
GEMİ İNGİL-
TEREYE YOL
ALİYORDU

BİRKAC GÜN SONRA STARIN
KOMUTANI İNGİLTERE KRALI.
ÇASI ELİZABETE OLANLARI
RAPOR EDER.

BUNU NE YÜZLE BANA SÖY-
LÜYÖRSÜNÜZ. SİZİ GİDİ TAY-
LI SU AMİRAL-
LERİ SİZİ.

BEN MÜM-
KÜN OLAN
HERŞEYİ
YAPTIM
EFENDİM

DEFOL KARŞIM-
DAN. SİZE GEMİ
DEĞİL KUMKAYIĞI
BİLE TESLİM ET-
MENELİ..

ARKASI VAR

Güzellik Belası

Yazan. M. YAMAN

Mahalleye taşınalı on gün olmuştu. Semtin okuluna öğretmen olarak tayin edildiği için gidip gelmesi kolay olur diye dul ve kimsesiz kadının üst kattaki iki odasını kiralamıştı.

Bu nur gibi, ipek gibi, bir içim su kiracısını pek seven Nevnihal hanım hemen ballandıra ballandıra konu komşuya ondan bahsetmeğe başladı.

Taşınalı iki gün olmadan mahallede bir dünya güzeli bulunduğunu öğrenmeyen erkek kalmadı.

O Pazar Remzi bey köşe penceresinde kahvesini içerken gözlerini Nevnihal hanımın üst katından ayırmıyordu:

— Hanım, biz mahallenin eskiplerindeniz. Sen şu öğretmen hanıma bir hoşgeldine git. Kimsesizmiş bak. Bu dünyada insanlar birbirine lazım olur. Davet filân da et.

Remzi beyin ne mal olduğunu bilen karısı hırsını belli etmeden:

— İnşallah, dedi. İlk fırsatta giderim.

— Öyle yap hanım, öyle yap. Bitişikteki mektep kaçını, döne döne ortayı bitiremeyen, traşı gelmiş, gırtlak yumruk gibi fırlamış, burnu köprülenmiş Recai bahçeden haykırıyordu:

— Anne, saat durmuş be. Nevnihal teyzelere gidip sorayım mı? Nevnihal hanımın evinin karşısındaki komşu, Ebenin oğlu ipsiz sapsiz Memduh da o sabah jilette kazınırken münakaşa ediyordu:

— Doğuma mı gideceksin, kırk hamamına mı, nereye gideceksen git. Ben evdeyim bugün. Gözün arkanda kalmayın hani.

— Senin evde durduğun mu var müsibet.

— Ağzını topla anne. Kırk yılda bir işine yarıyayım dedim, beni pişman ediyorsun. Kalacağım diyorum sana.

— Yükte hafif, bahada ağır ne varsa aşımak için değil mi?

— Küfür günah ettirme be anne. Benim beyaz gömleğimi ver. Canım sokak istemiyor zati. Senin de acele işin var.

Onlara bitişik evde Çolak Nâzım şaşkaloz karısına:

— Huri, diyordu. Bugün Pazar. Müşteri de yok. Terzi kendi söküğünü dikemez derler ama ben bugün bizim damı bir aktarayım. Sonbahardayız. Yağmur başlamadan önce işi sağlama bağlayalım.

Mahallenin erkeklerine ne olmuştu. Kadınları kara, kuru, veya duba gibi şişman, erkekleri fakir fukara, işçi sanatkâr olan erkekler ve dişiler birbirlerine giriyorlardı.

Sinsi düşüncelerle o pazarı evlerinde geçirme kalkan erkekler gibi kadınlar da düşünceliydi. Çünkü kocalarının ve evlâtlarının akıllarından geçeni hemen çıkmışlardı.

Dokumacının Aliye yatak odasını geriye taşıyor, balıkçı Nusratın Zahide güneş geldiği bahanesiyle Nevnihalin evine bakan pencerelerinin yırtık perdelerini indiriyor, mutfağa girmiş olanlar:

— Yaşı yerde sayılasıca, taşınacak yer bulamadı, diyorlardı.

En garibi ve en gülüncü müez-zindi. Beş vakit namazında olan bir iki erkek, Müezzin Muslihittinin şerefede hiç dönmeden ögle ezanını okuduğunu görerek şaşırılmışlardı.

Pazartesi sabahı, erkekler evden gidince mahallede bir hengâmedir koptu. Başını örten, sırtına bir şey alan Nevnihalin evine koşmuş, kapısının önünde toplanarak haykırışmağa başlamışlardı:

— İstemeyiz, çıksın, gitsin. Ağ-

zımızın tadını bozmağa mı geldi. Bunca senelik yuvalarımızı mı yıktıracağını. Sen Allahtan korkmuyor musun?

Palis, bekçi, derken komiser de işe karıştı. Zavallı öğretmen aşağıya inmiş, hicabından al chuha kesilmişti. Onun yüzünü gören kadınlar ellerine ayaklarına sarılıyor, gönlünü de alıyorlardı:

— Evlâdım, yavrum, Allah nazardan saklasın, bir hoppalığını, bir oynaklığını görmedik, kötü diyenin iki gözü önüne aksın. Fakat sen halden anlarsın. Erkek milleti bu. Sen gelir gelmez hepsinin feyli bozuldu.

İmamın Zehra, ortağı ile birlikte davaya bir çare buldular:

— Yavrum, Allah seni nazardan saklasın. Hiç üzülme, biz sana istediğinden âlâ ev buluruz. Sen eşyanı

toplamağa bak. İki saate kalmaz. Eğer beğenmezsen taşınma. Kırka mı oturuyorsun, biz otuza bulacağız.

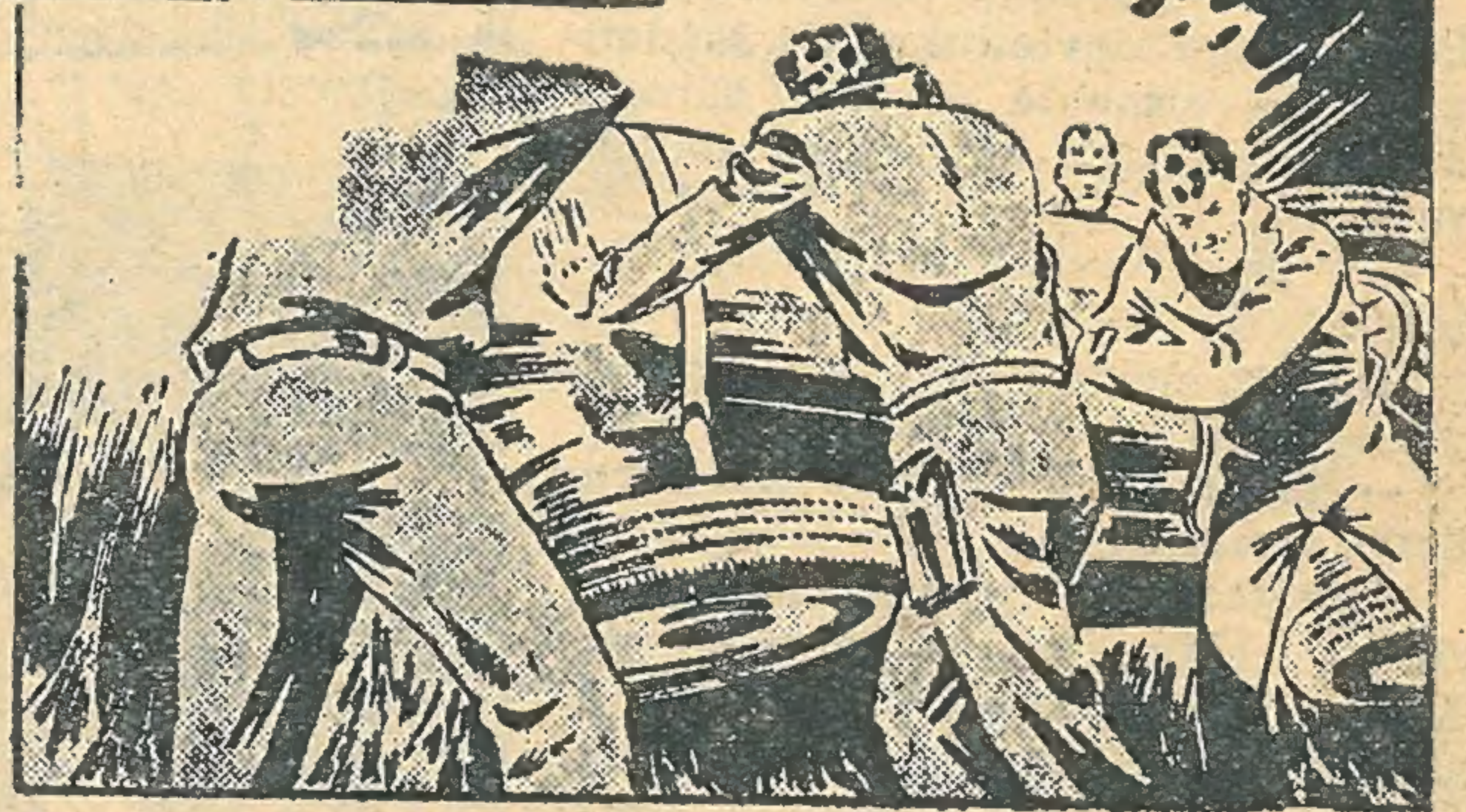
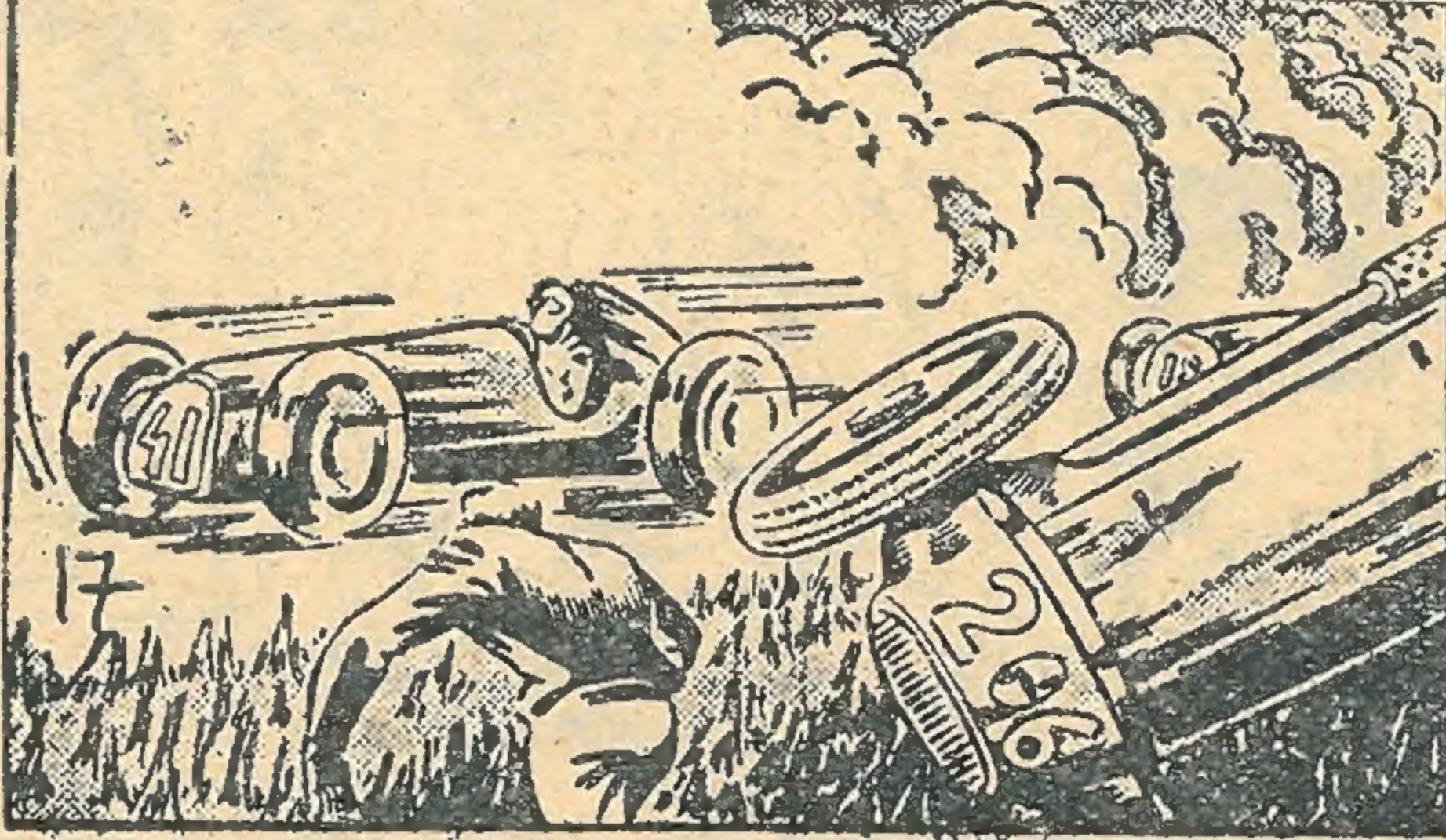
Şehirdeki mesken buhranına rağmen yine bir dul kadının evinde kutu gibi iki oda buldular ve güzel öğretmeni kaşla göz arasında mahalleden aşırarak oraya taşıdılar.

FREDDİNİN OTOMOBİLİ BİRDEN KAPAKLANDI.

MACERA PEŞİNDE

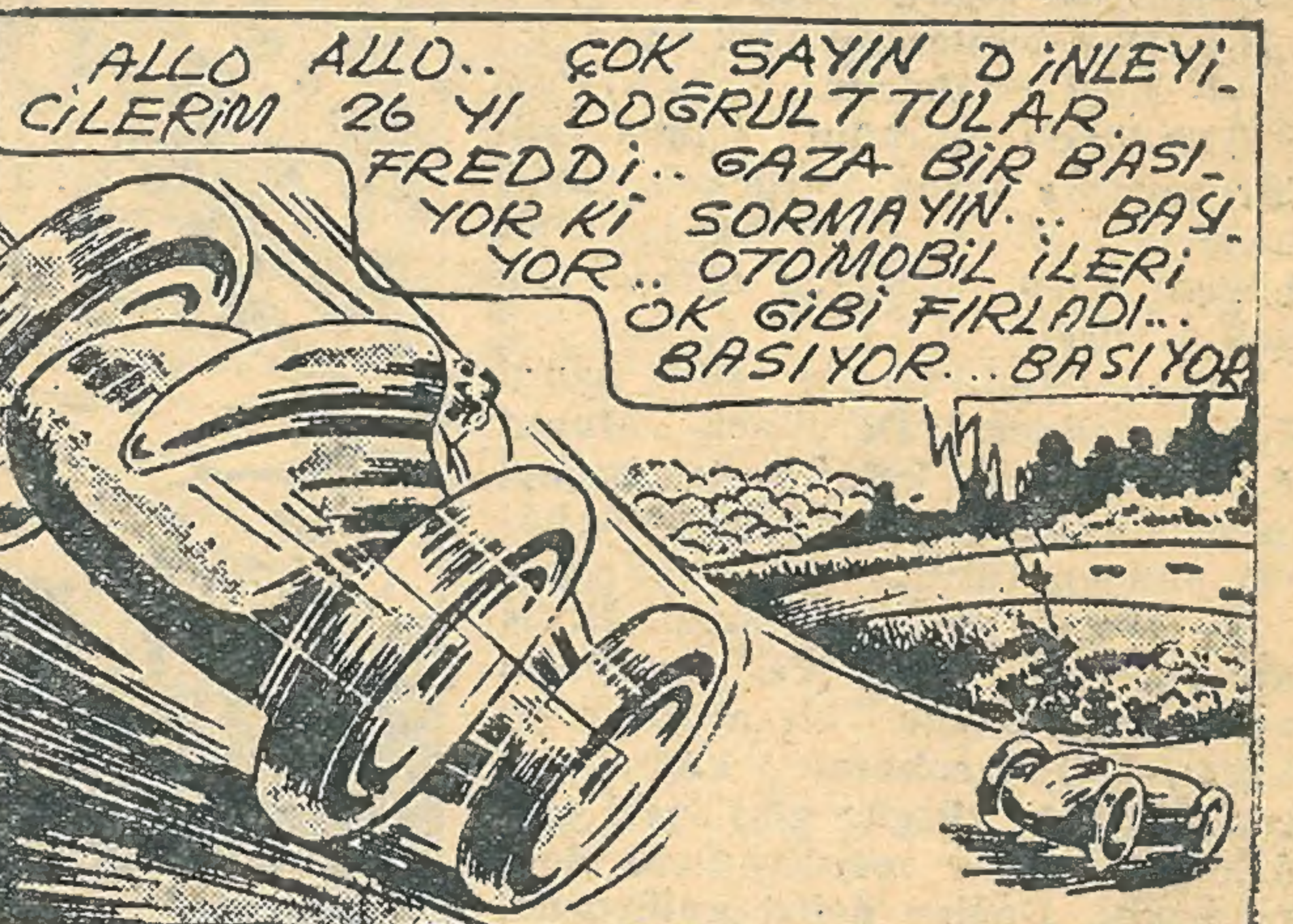
TRİBÜNDEN CAN HIRAS BİR VAVEYLA KOPTU.

MEYDAN SAKERİ SEVİNÇLİ HABERİ
ALO ALLO.. 26 NUMARA
MARAYA BİR ŞEY OL
MADI EFENDİM.
ÇOCUK SIRIM
GİBİ MAŞALLAH

ALLO ALLO.. ÇOK SAYIN DİNLEYİCİLERİM 26 YI DOĞRULTTULAR.
FREDDİ.. GAZA BİR BASTI.
YOR Kİ SORMAYIN.. BASTI
YOR.. OTOMOBİL İLERİ
ÇOK GİBİ FIRLADI..
BASTIYOR.. BASTIYOR

DAK KIZDI. 32 NUMARA
NİN ŞOFÖRÜNE 26 YI EK
MESİNİ EMRETTİ.

ŞOFÖR FREDDİNİN
DEVİRİLİP YARIŞI
OLDUĞUNU SANIYORDU
DÖNÜP BAKINCA HAY
RETTE AGZİ BİR
KARIŞAĞIK
KALDI.

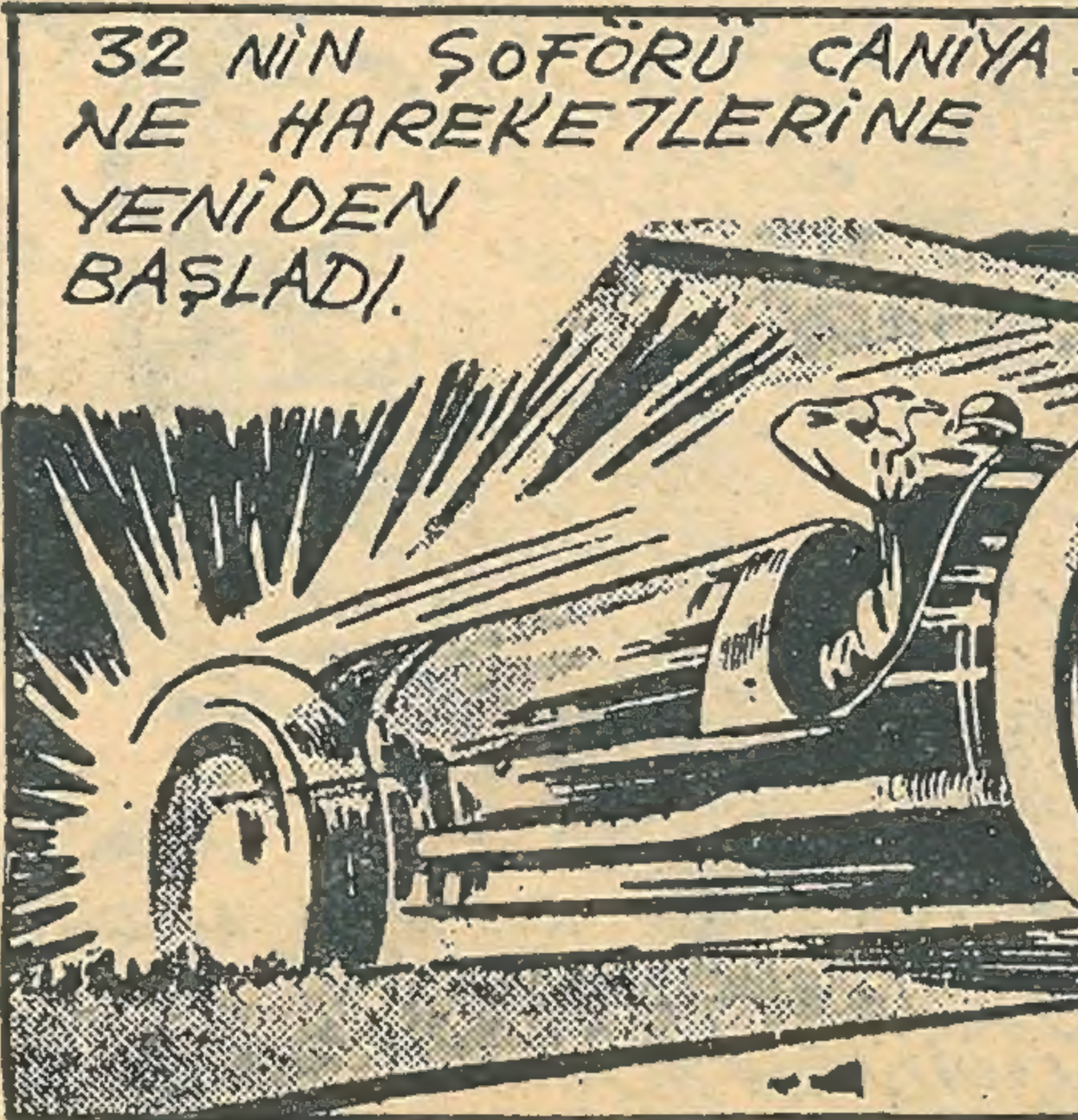
ALLO ALLO.. 32 DE GAZA
BASTI.. SON ASRIN
İKİ HARİKASININ BÖBÜ
LE BİR GİDİŞLERİ VAR
Kİ SORMAYIN..

HARİKULADE EFENDİM.. HARİKULADE...
26 GAZA BASTI
32 İLERİ ATILDI. YANI
DEMİK İSTİYORDUK.

32 NİN ŞOFÖRÜ CANIYA
NE HAREKETLERİNE
YENİDEN
BAŞLADI.

ONBEŞİNCİ TURDA
17 NUMARA BAŞTA
GELİYORDU.

ATEŞ SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

Eğer gecenin karanlığında dağlar delisinin yüzüne bakan olsaydı, mutlaka dudaklarının istihfafla büküldüğünü görürdü...

Bu genç sipahi, hünkârı böyle nereye götürüyordu? Ne yapacaktı? Nevbahar kimdir? Nedir? Nasıl bir kadındır ki Osmanlı ülkesinin 21 yaşındaki genç hünkârı böyle gece yarısı, korkmadan, gekinmeden peşine düşüyor? Bu dağdan gelen, Anadolu zorbası adamın sözüne itimat edilir mi?... Hünkâr nereye gidiyor?... Bu Nevbahar denilen kadın veya kız necidir?... Nenin nesidir?...

Çemberlitaşa çıkınca hünkâr birden durdu:

— Sana sormağı unuttum... İsmi ne senin?...

— Genç Ali...

— Necisin? Ne yaparsın?

— Ben bir fakirim hünkârım... İsim gücüm devletinize ve saadeti-nize dua etmekle geçer... Elhamdülillâh karnımı doyuracak gelirim var...

— Sen Nevbaharı nereden tanırsın?

Dağlar delisi elini sallıyarak yürüdü:

— Hele hana varalım hünkârım. Sonra anlatırım...

Çarşıkapıyı geçtikten sonra şimdiki Üniversite meydanına geldiler... Karşı sıralarda boydan boya ufak tefek hanlar vardı...

Hünkâr tekrar sordu:

— Han bunlardan biri mi?

— Evet hünkârım...

Dördüncü Muradın içinde tatlı bir heyecan vardı. Yürürken, âdeta koşmak istiyor, diz kapaklarına hücum eden hafif bir titreme ile sallanıyordu...

Koca kapılı ve taş eşikli hanın önüne gelince, Dördüncü Murad demir tokmağı kaldırarak kapıyı çalmak istedi... Genç adam hünkârın elinden tuttu:

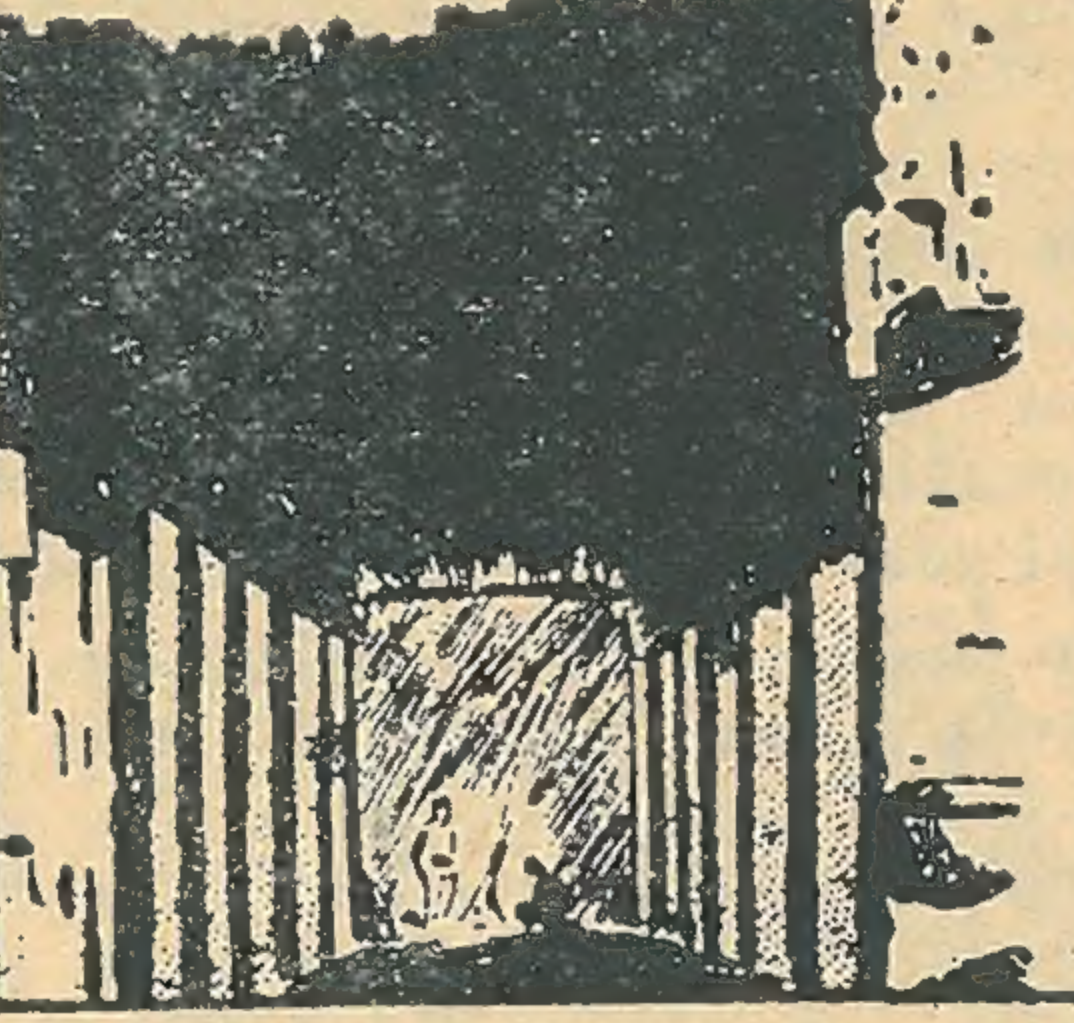
— Hacet yok, hünkârım. Bizde anahtar var, dedi. Ve kusağının arasından büyük bir anahtar çıkardı. Kilde sokarak kapıyı açtı... İkisi de rüzgâr gibi içeri girdiler... Hünkâr merdivenlere doğru koştu. Dağlar delisi gülüyordu. Koca Muradın haline, çocukluğuna ve aşkına gülüyordu...

Evet Dördüncü Murad aşıktı. İki seneden beri, çılgıncasına, delicesine genç bir kadını seviyordu. Rüyaları Belki bu kadının hayaliyle, saltanatından daha kıymetliydi. Muradı Rabie biri çıksaydı da: «Ya tahtından, ya yardan?» deseydi genç Murad hiç düşünmeden mutlaka o sevdiği güzel kadını tercih eder, tahtından vaz geçerd.

Bu kadın kimdir? Nenin nesidir? Dağlar delisi bu, ismi Nevbahar olan kadını nereden biliyor, Nereden tanıyor?... Ve hünkârı bu gece buraya getirmekle ne yapmak istiyordu?

(Arkası var)

ZAMAN BÜYÜK TAŞ BİR GALERİYİ HARAP EDEMENİŞTİ. KÖR DÖRÜN NİHAİYETİNDE BİR ATEŞ YANIYORDU.

ATALARIMIZIN ŞEHİRİNİ İSTİLÂ ETTİLER.. SÖYLE RUENA ALTIN ŞEHİRİN SEFFAF BALIKLARININNE YAPILAR.

KORSAN MORGANIN SÖZLERİ TAŞ YİĞİNLARINDA AK SETTİ.

TAM BU SIRADA BATIRILAN KORSAN GEMİLERİNİN ÖCÜ NÜ ALMAK İSTEYEN KORMORAN VE ARKA DAĞLARI İÇERİ DOLDULAR.

KORSANLAR KRALI

No:22

KAPİYA KOŞ MORGAN!

RUENA ESKİ KAPTANI NI KORUMAK İÇİN ARAYA GİRDİ.

RUENA İLE MORGAN ORMANLIĞA KAÇTILAR.

İKİ YOLDAŞ SIK BİR ÇALILIĞA GELDİLER. RUENA MORGANI KOLUNDAN ÇEKELEYİP SÜRÜKLÜYÖRDÜ.

KORMORAN VE ARKADAŞLARI KAÇANLARI KOVALIYORLARDI.

MORGANI DİRİ YAKALIYAKSINIZ ÇOCUKLAR..

RUENA YLA MORGAN KAÇAMAZ HALE GELDİLER. ÖNLERİNE DİK BİR DİVAR GİBİ BİR DAĞ ÇIKTI.

GÖRDÜKLERİ MAYA ŞEHİRİNİN ÜZERİNE GÜNEŞ ALTIN IŞIKLARINI SAÇTI.

ŞU İNSAN OĞLUNUN TALİİ PEK GARİPTİR. KORSANLAR KRALI BU KADAR MEŞAKKATE ALTIN GİBİ PARLIYAN SIRA DAĞLARINAR DINDAKİ ALTIN ŞEHİRİ BULMAGA GELDİ. ŞEHİRİN ALTIN OLMADINI GÖRDÜ. BU SIRADA MORGANIN CEZASINI VERMEK NASİP OLDU.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâve ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini bilen idare eden.

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

AŞK İHTİRASTIR

İKİ GÜN SONRA AMERİKAN TAYYARE GEMİSİ RANGUN LİMANINA DEMİR ATTI. YARI MÜSLÜMAN, YARI ÇİN GÖRÜNÜŞLÜ ŞEHİRE MÜRETT. TEBATİN ÇIKMASINA İZİN VERİLDİ.

9/1

LARRİ İLE FRANK ŞEHRİN GÜZELLİĞİNİ GÖRMÜK GÖZLERİNİN PASINI SİLMEK İÇİN KARAYA ÇIKTILAR.

YAHU NE VÜCUT VAR YERLİ KADINLARDAN..

GÖZÜNÜ TOPRAK TILAR DOYURSAN.. ULAN BIRAK ŞUNLARI.. BAŞIMIZA İŞ AÇACAKSIN..

GECELEYİN BİR BARA GİTTİLER. SAHNEDE NUMARA YAPAN KIZIN KINRAK HAREKETLERİ İKİSİNİ DE HAYRAN BIRAKTI.

BÜTÜN AMERİKAYI DOLAŞ BÖYLE BİR ARTİST BULAMAZSIN.. NE GÜZEL DEĞİL Mİ?

SENİN İÇİN HER YENİ GÖRÜŞÜĞÜN KIZ GÜZEL..

BİR DENİZ SUBAYI VAZİYETİ ÇAKTI.

ŞU HAVACILAR ÇAPKINLIKTA BİZİ BAS.

KIZI TEBRİK EDE LİM LARRİ.. DENİZCİLERİ ÇATLATALIM

TİRDİLER YAHU..

187/1

GENÇ ARTİSTİN ADI MILDRED İDİ. ŞARKISINI BİTİRİP GEÇERKEN FRANKIN HAYRET VE TAKDİR SÖZLERİNE BİGANE KALAMADI.

BİRAZ FAZLA

İÇMİŞ OLAN DENİZ SUBAYI CİVİDİ

BANA BAK LARRİ ŞU HERİF BENİM CANIMI SIKIYOR.

BOS VER.. EĞLENMEMİZE BAKALIM.. OTUR OTURDUĞUN YERDE..

FRANK LARRININ
NASIHATINI DİNLE-
MEDİ. DENİZ SUBA-
YINI YERE SERİ-
VERDİ.

AL DELIKANLI.. SA-
NA HAVACILARIN
SELAMINI GETİR-
DİM.

9/2

AZ ZAMANDA
KAVGA BÜTÜN
BARI SARDI. LARRİ
İLE FRANK İYİ DÖVÜ-
ŞÜYÖRLERDİ.

FRANKIN BU ATILGANLIĞINA BİR BAŞKA DENİZ
SUBAYI CEVAP VERMEĞE KALKTI. LARRİ DE MEC-
BÜREN İŞE KARIŞTI. KAVGA BÜYÜDÜ. KIZLARIN
ÇİĞLİĞİ SALONU DOLDURDU.

GÜRÜLTÜYÜ İŞİTEN
BİR ASKERİ POLİS
(M.P.) HEMEN ÇİP
İLE NÖBET BEKLİ-
YEN ARKADAŞLA-
RINI SAĞIRDI.

M.P. LER SALONA
BİR BASKIN YAPTIKLAR.

BÜTÜN KAPILARI TUTUNUZ.
KAPIDAN ÇIKMAK İSTEYEN
HERKESİ YURACAKSINIZ.

İKİ ARKADAŞIN İSTİKBALİ HİÇTE PARLAK GÖRÜN-
MÜYÖRDÜ. YENİ POLİSLER GELMİŞTİ. MILDRED BİZİM
ÇOCUKLARA İŞARET ETTİ.

GELİN BAYLAR
BURADAN GÖ-
RÜNMEYEN ÇI-
KABİLİRSİNİZ

BEN SANA DEMEDİM
Mİ LARRİ.. BU YAMAN
BİR KIZ..

187/2

KARANLIK BİR KORİDORDA
GEÇTİLER. MILDRED BİR
KAPI İTTİ. RANGUNUN
MEŞHUR KANALLARINDA
BİRİ GÖRÜNDÜ.

ÇABUK BU KAYI
BİNELİM.. KORK-
TUN MU GÜZEL
SUBAY?

YOO..
SENİNLE
DÜN YANIN
ÖTEKİ
UCUNA
GİDERİZ

ARKASI
VAR